

Γράμμα από το Δουβλίνο.

Γράμμα από το Δουβλίνο.

Συνάντηση με τον Πέτρο Φλωρίδη, Ομότιμο Καθηγητή στο Trinity College

*του Καθηγητή Κωνσταντίνου Χριστοφίδη, Πρύτανη

,

Συναντηθήκαμε στο ξενοδοχείο μου γύρω στο μεσημέρι. Θερμός, απλός, ανθρώπινος, διανοούμενος, με μια ατέλειωτη αγάπη για την πρώτη πατρίδα του. Ένοιωσα την ανάγκη να του πω ένα μεγάλο ευχαριστώ για ό,τι έκανε πριν 25 χρόνια για το

Πανεπιστήμιό μας. Ήταν ο πρώτος πρόεδρος του εκλεκτορικού του Τμήματος Μαθηματικών και Στατιστικής. Δεν ενέδωσε σε πιέσεις, αγνόησε ποικιλώνυμες και ποικιλόμορφες παρεμβάσεις, πραγματικός αξιοκράτης έκανε

μια σημαντική αρχή. Χρωστάμε στον Πέτρο, το υψηλό επίπεδο του συγκεκριμένου Τμήματος. Ήθελα λοιπόν να του πω ένα «μεγάλο ευχαριστώ». Η συγκίνηση ήταν διάχυτη στο πρόσωπό του· δεν κράτησε τα δάκρυά του. Ναι μου λέει κάναμε σωστές επιλογές, φέραμε πίσω στην Κύπρο εξαιρετικούς ανθρώπους. Όλοι αναγνωρίζουν πλέον το υψηλό επίπεδο του Πανεπιστημίου Κύπρου.

Πρόκειται για τον Πέτρο Φλωρίδη, Μαθηματικό. Έφυγε από την Κύπρο το 1954, σπούδασε στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Οι γονείς του ήταν τότε στην Αμμόχωστο. Η μητέρα του, μου είπε, αναγκάστηκε να μεταναστεύσει και να δουλέψει στο Λονδίνο για να τον βοηθήσει οικονομικά στην ολοκλήρωση των σπουδών του. Δούλευε μέρα νύκτα σε ένα ραφτάδικο για τον Πέτρο. Η πιο

Η αποπολιτικοποίηση των νέων ως σημείο προβληματισμού.*

“ Αυτοί που είναι εναντίον της πολιτικής είναι υπέρ της πολιτικής που τους επιβάλλεται.»

Μπέρτολτ Μπρεχτ

Δεν θα μπορούσε τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο να αντικατοπτρίσουν την Κυπριακή πραγματικότητα εκτός από τα λόγια του Γερμανού συγγραφέα.

Η Κύπρος ομοιάζει με μια κοινωνία που μπάζει από παντού, με μια κοινωνία που η απαξίωση της πολιτικής και των πολιτικών έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις, που θεωρεί την απάθεια και την αποχή επανάσταση, με μια κοινωνία που πιστεύει πως όλα τα κόμματα είναι μέρος ενός αρρωστημένου πολιτικού συστήματος που δεν νοιάζεται και δεν εξελίσσεται. Το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα εδραιώνεται, γιατί η αποχή δεν είναι επανάσταση, είναι ανοχή και ψήφος υπέρ των πολιτικών των λίγων και εκλεκτών.

Το σάπιο σύστημα που στόχο και σκοπό έχει την αποχαύνωση των νέων, προωθεί την αποπολιτικοποίηση, την μιζέρια και την ηττοπάθεια, δεν θέλει ενεργούς πολίτες, που να διεκδικούν, να υπερασπίζονται και να απολαμβάνουν τα δικαιώματά τους. Η καπιταλιστική κοινωνία προωθεί την δημιουργία άβουλων ανθρώπων που να μην ενδιαφέρονται, να μην έχουν άποψη και γνώμη αλλά ούτε και γνώση. Η «μόδα» προστάζει την «επανάσταση» του καναπέ, τον εγωκεντρισμό και τον εγωισμό, το εύκολο κέρδος και την ανέμελη ζωή.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, παίζουν ένα σημαντικό και καθοριστικό ρόλο στην απομάκρυνση των νέων από την πολιτική. Προωθούν πρότυπα που εμπεδώνουν μια κουλτούρα απάθειας και αποστροφής από την πολιτική συμμετοχή και δράση. Προωθούν την αμάθεια και την απάθεια. Προωθούν την παθητικότητα και όχι νέους μαχητικούς και ενεργητικούς που θα διεκδικούν μαζί με τον εργάτη, τον αγρότη, τον φοιτητή, τον συνταξιούχο, τον μονογονίο. Η αλλοτρίωση του σύγχρονου νέου έχει φτάσει στο ζενίθ της.

Υπάρχει μια μεγάλη μερίδα νέων που έχουν απογοητευτεί. Έχουν οδηγηθεί στην απομάκρυνση από τον πολιτικό βίο γιατί το σάπιο σύστημα έχει κυριαρχήσει με την αναξιοκρατία, την ανηθικότητα, την υποκρισία και τον νεποτισμό έχει κουράσει και αλλοτριώσει την κοινωνία. Οι κύριοι τομείς του κράτους όπως η παιδεία, η υγεία, η οικονομία το περιβάλλον, έχουν καταρρεύσει. Μεγάλο μερίδιο ευθύνης φέρει η κυβέρνηση, οι πολιτικές της κυβέρνηση Αναστασιάδη με όλα τα σκάνδαλα που έχουν δει το φως της δημοσιότητας μόνο θυμηδία προκαλούν στους νέους. Οι οποίοι νέοι οφείλουν να ζυγίζουν καλύτερα τις αποφάσεις τους αφού με την αποχή τους προωθούν λανθασμένες πολιτικές. Γιατί όπως είπε και ο Πλάτωνας « μια από τις τιμωρίες που δεν καταδέχεσαι να ασχοληθείς με την πολιτική, είναι να καταλήγεις να κυβερνούν οι κατώτεροι σου.»

Η κοινωνία μας δημιουργεί ένα πλαίσιο στο οποίο ιδεώδη και ιδεολογίες, δεν συμβαδίζουν με την λογική της αγοράς και του ατομικισμού. Τουναντίον περιθωριοποιούνται και αυτό έχει άμεσες συνέπειες ειδικά στην αριστερά. Ουσιαστικά χρειαζόμαστε μια εσωτερική επανάσταση ιδεολογικού χαρακτήρα και έπειτα μια διευρυμένη κοινωνική επανάσταση που θα ξυπνήσει τον πόθο για ιδεολογικό καταρτισμό. Που θα αφυπνίσει συνειδήσεις. Που θα ξεσηκώσει τους νέους για να διεκδικήσουν εκ νέου τα αυτονόητα.

Ως αντίβαρο σε όλα αυτά, υπάρχει και μια μεγάλη μερίδα νέων που είναι οργανωμένοι, παλεύουν καθημερινά για τα δίκαια των νέων, των εργαζόμενων, των ανέργων των φοιτητών. Ονειρεύονται

ένα κόσμο διαφορετικό, καλύτερο, δικαιότερο και οφείλουμε να δώσουμε βήμα στη νέα γενεά να ακουστούν οι απόψεις τους, τα θέλω και τα πιστεύω τους.

Μόνο οργανωμένοι οι νέοι όλοι μαζί ενωμένοι μπορούν να αποτινάξουν την καπιταλιστική εξουσία και την ανισότητα στην κατοχή των υλικών αγαθών, μπορούν να λύσουν τα πολιτικά, οικονομικά και εθνικά προβλήματα. Οι νέοι οφείλουν να αντιληφθούν ότι με την ψήφο τους καθορίζουν το παρόν και το μέλλον τους.

▪ Σοφία Κολάνη

Κοινοβουλευτική Συνεργάτιδα

Μέλος της Ε.Ε ΑΚΕΛ Αμμοχώστου

Το πρώτο Ελληνικό Κρατικό Νόμισμα κι οι αντίπαλοί του.

Το πρώτο Ελληνικό Κρατικό Νόμισμα κι οι αντίπαλοί του.

Την 1η Οκτωβρίου 1829, μετά το σχετικό Ψήφισμα της Δ΄ Εθνικής Συνέλευσης, ο Ιωάννης Καποδίστριας δίνει στην κυκλοφορία το Νόμισμα του υπό ίδρυση Ελληνικού Κράτους, τον Φοίνικα. Το σχετικό γεγονός έχει υποβαθμιστεί ή εξαφανιστεί από την Νεότερη Ιστορία, όπως πολλά, αντίστοιχα, της Επανάστασης.

Τα τεχνικά στοιχεία του Νομίσματος και τις Ισοδυναμίες σε σχέση με το Ισπανικό και το Τουρκικό: ... ο Κυβερνήτης ... διατάττει να έμβουν εις κυκλοφορίαν τα μέχρι τούδε κοπέντα

Εθνικά Νομίσματα. Ταύτα δε σύγκεινται εις Φοίνικας και Λεπτά.

Ο μεν Φοίνιξ (όνομα προσδιορισμένον διά την μονάδα και βάσιν του Ελληνικού Νομίσματος) είναι αργυρούς, ... 6 δε Φοίνικες συνιστούν εν δίστηλον της Ισπανίας και κατά βάρος και κατά την αξίαν.

Το δε Λεπτόν (όνομα προσδιορισμένον δια το μικρότατον κλάσμα του Ελληνικού Νομίσματος) είναι από καθαρόν χαλκόν, ζυγίζει ήμισυ δράμι και έχει την αυτήν ονομαστικήν αξίαν του παρά.

Ο Κυβερνήτης περιγράφει το Νόμισμα του Φοίνικος:

Το Ελληνικόν νόμισμα αφ' ενός μεν μέρους φέρει τον Φοίνικα αναζωογονούμενον εις την θέαν των ακτίνων του Αγίου Πνεύματος, και έχοντα τον Σταυρόν επί της κεφαλής αυτού, εις την περιφέρειαν του οποίου είναι χαραγμένον, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ αωκα (1821), αφ' ετέρου δε φέρει δυο κλάδους εις είδος κύκλου τον μεν ελαίας, τον δε δάφνης· εν τω μέσω του κύκλου τούτου είναι χαραγμένη η αξία του νομίσματος και τριγύρω ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ 1828.

Ἄρ. 9,063. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Εἰδοποιεῖ.

Δυνάμει τοῦ ὑπ' Ἄρ. Ζ' ψηφίσματος τῆς Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἡ Α. Ε. ὁ Κυβερνήτης, διὰ τῆς ὑπ' Ἄρ. 14.592 διαταγῆς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν, διατάττει νὰ ἔμδουν εἰς κυκλοφορίαν τὰ μέχρι τοῦδε κοινὰ ἔθνικὰ νομίσματα. Ταῦτα δὲ σύγκεινται εἰς Φοίνικας καὶ Λεπτὰ, καὶ

Ὁ μὲν Φοίνιξ [ὄνομα προσδιορισμένον διὰ τὴν μονάδα καὶ βάσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ νομίσματος] εἶναι ἀργυρὸς, ζυγίξει ἐν δράμι καὶ τρεῖς ὄγδοα, καὶ συνίσταται, ὡς καὶ τὸ Γαλλικὸν ἀργυροῦν νόμισμα, ἀπὸ 90 ἑκατοστημύρια καθαρωτάτου ἀργύρου, καὶ 10 ἑκατοστημύρια χαλκοῦ. Ὁ Φοίνιξ διαιρεῖται εἰς ἑκατὸν λεπτά· 6 δὲ Φοίνικες συνιστοῦν ἐν δίστηλιν τῆς Ἰσπανίας καὶ κατὰ τὸ βᾶρος καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν.

Τὸ δὲ Λεπτὸν (ὄνομα προσδιορισμένον διὰ τὸ μικρότατον κλάσμα τοῦ Ἑλληνικοῦ νομίσματος) εἶναι ἀπὸ καθαρὸν χαλκὸν, ζυγίξει ἡμισὺν δράμι, καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν τοῦ παρᾶ.

Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ Λεπτοῦ τούτου καὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν καθημερινῶν δοσοληψιῶν ἐτυπώθησαν δύο μεγαλύτερα χαλκίνα νομίσματα, τὸ μὲν, ζυγίζον δύο ἡμισὺν δράμια, τῆς ἀξίας 5 λεπτῶν· τὸ δὲ, ζυγίζον πέντε δράμια, τῆς ἀξίας 10 λεπτῶν.

Τὸ Ἑλληνικὸν νόμισμα ἀφ' ἐνὸς μὲν μέρους φέρει τὸν Φοινικὰ ἀναξωγονούμενον εἰς τὴν θεὰν τῶν ἀκτίων τῷ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἔχοντα τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμένον, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ αὐτὰ, ἀφ' ἑτέρου δὲ φέρει δύο κλάδους εἰς εἶδος κύκλου τὸν μὲν ἐλαίας, τὸν δὲ δάφνης· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τούτου εἶναι χαραγμένη ἡ ἀξία τοῦ νομίσματος, καὶ τριγύρω ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ 1828.

Ἡ κυκλοφορία τῶν νομισμάτων τούτων ἀρχίζει τὴν ἀπὸ τοῦ ἤδη ἐγγίζοντος Ὀκτωβρίου, διὰ τὴν ὅποιαν προσκαλοῦνται ὅλαι αἱ κατὰ τόπον Ἀρχαὶ τῆς Ἐπικρατείας νὰ δώσουν τὴν ἀνήκουσαν προσοχὴν, ὥστε νὰ λάβῃ τὴν ἀπαυομένην ἀποδοχὴν καὶ ἐνέργειαν.

Ἐπιόμεινα διατάγματα τῆς Κυβερνήσεως θέλουσιν κανονίσαι τὴν περὶ τῶν ξένων νομισμάτων διάταξιν. [ταρίφη] ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὸν Φοινικὰ, καὶ θέλουσιν προσδιορίσαι τὴν ἐπιχοχὴν, καθ' ἣν ἕκαστος ὀφείλει νὰ κρατῇ εἰς Φοίνικας καὶ Λεπτὰ τὰ τῆς δοσοληψίας του βιβλίᾳ καὶ ἄλλὰ παρόμοια ἔγγραφα.

Ἐν Αἰγίνῃ, τὴν 28 Σεπτεμβρίου 1829.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Α. ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΣ.

Ι. ΚΟΝΤΟΥΜΑΣ.

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Σε κάθε επέτειο της Δολοφονίας του Καποδίστρια τ' αφιερώματα στο Διαδίκτυο είναι πάντα αρκετά. Κανένα δεν περιέχει νέες πληροφορίες ή λιγότερες ανακρίβειες από όσες έχουν δει το φως της ευρείας Δημοσιότητας τα τελευταία 185 χρόνια. Ο Καποδίστριας παραμένει μισούμενος ή λατρευόμενος, απορριπτόμενος ή εκτιμώμενος, σχεδόν πάντα, από ψυχολογικούς λόγους που οφείλονται σε αποσπασματικές πληροφορίες είτε σωστές είτε λαθεμένες. Ταυτόχρονα, σε γενικές γραμμές, παραμένει άγνωστος.

Ενδεικτικά: η επίσημη περιγραφή του Νομίσματος κι η σύνδεση του Φοίνικα με την Φιλική Εταιρεία απουσιάζει και στο ψηφιακό Αρχείο του Καποδίστρια, ενώ σε αφιέρωμα για την επέτειο θανάτου του Κυβερνήτη αναφέρεται ότι το Πανεπιστήμιο Αθηνών ονομάστηκε Εθνικό και Καποδιστριακό επειδή η Ελληνική Πολιτεία θέλησε να τον τιμήσει.

Ας γνωρίσουμε τουλάχιστον τον Καποδίστρια ως Νόμισμα. Πριν γίνουν η Δραχμή και το ευρώ υπήρξε ο Φοίνικας. Ανεξήγητο παραμένει το από πού άντλησε το Δικαίωμα ο Καποδίστριας να διακηρύξει και να πράξει το 1829 κάτι που ισοδυναμεί με Ανασκόπηση της Επανάστασης, με περιγραφή του Επαναστατικού Στόχου. Μερικές απορίες λύνονται όταν έρθουν στο φως κι οι λοιπές Προκηρύξεις του Αλέξανδρου Υψηλάντη, που δεν είναι τόσο διφορούμενες όσο η Μάχου υπέρ Πίστεως και Πατρίδος. Εκεί διαλύεται η αμφισημία μεταξύ Νεωτερικότητας και Παράδοσης. Εκεί φαίνεται ότι Πίστη και Πατρίδα δεν συμπλέκονται προκειμένου να δημιουργηθεί η δεύτερη, αλλά αποτελούν ήδη ένα αδιάσπαστο σύνολο, εκεί φαίνεται ότι η πρώτη ορίζει την δεύτερη. Έλληνας σημαίνει Χριστιανός κι όχι Ελληνόφωνος που ενδεχομένως πιστεύει στον Χριστό. Έτσι ξεκινάει, έτσι ολοκληρώνεται η πρώτη πολεμική φάση της Επανάστασης (1821-1829). Τη στιγμή που ο Αλέξανδρος Υψηλάντης έχανε τη Μάχη στο Δραγατσάνι, στην Πελοπόννησο έφτανε ο Δημήτριος Υψηλάντης. Δεν έγινε αποδεκτός ως Αρχηγός από καμία πλευρά και, για διάφορους λόγους, η Επανάσταση πορευόταν χωρίς Αρχηγό ως την Γ' Εθνοσυνέλευση. Την στιγμή που ο Αλέξανδρος Υψηλάντης

έσβηνε στην Βιέννη, στο Ναύπλιο έφτανε ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Η θέσις ην κατέχω, ανήκεν εις τον Υψηλάντην είπε ο Καποδίστριας, όταν το 1828 διόριζε Στρατάρχη τον Δημήτριον Υψηλάντη (πληροφορία του Ι. Φιλήμονα).

Τι είπε -μεταξύ άλλων- ο Καποδίστριας για το Σύμβολο του Φοίνικα στην Δ΄ Εθνοσυνέλευση: το Νόμισμα φέρει τον μυθολογικόν Φοίνικα, τον οποίον εγκρίνομεν και ημείς, μ' όλο ότι από την Κυβέρνησιν της πρώτης περιόδου απεφασίσθη να τροποποιηθή η Ελληνική Σημαία και να φέρη το σημερινόν σημείον αντί του Φοίνικος.

Το σημείο που εννοεί ο Καποδίστριας είναι η Αθηνά, η οποία εκπροσωπεί την αντίπαλη τάση στην Επανάσταση (Κοραής, Μαυροκορδάτος, Τρικούπης, Φαρμακίδης, London Greek Committee, οι περισσότεροι Φιλέλληνες κ.α.).

Ο Καποδίστριας κλείνει, υπενθυμίζοντας στην Συνέλευση την σχέση Νομίματος – Έθνους: ουδέ διαφεύγει την γνώσιν σας, ότι εν από τα συστατικά και χαρακτηριστικά των Εθνών είναι και το Νομισματοκοπέιον.

Εφόσον το εννοούμενο Έθνος είναι το Χριστιανικό, τότε τι είδους Έθνος είναι το των Ελλήνων; Εθνικό με την έννοια της Γαλλικής Επανάστασης ή Εθνικό με την Ομηρική έννοια, αυτό που φέρει έναν Προϋπάρχοντα Πολιτισμό; Μέχρι το 1833 διατηρήθηκε η θεμελίωση της Ελληνικής Κυριαρχίας πάνω στον Φοίνικα.

Δεν πρόλαβε ν' αναλάβει η **Αντιβασιλεία το 1833 και κυκλοφόρησε η Δραχμή** με αναγραφόμενο έτος το 1832. Πόσο επηρέασε ο Φοίνικας την Αντιπολίτευση κατά του Καποδίστρια. η οικονομική ασφυξία που προκάλεσε στο Κράτος η Παράταξη της «Αθηνάς» από το 1830, βασίστηκε στην ταύτιση της Γαλλίας με την Βρετανική Πολιτική και στις εγχώριες Δυνάμεις που υπονόμισαν την Τράπεζα, το Νόμισμα και κήρυξαν ένοπλες ανταρσίες, αρνούμενες να καταβάλουν Φόρους (Υδρα, Σύρος, Μάνη). Η κατάσταση αυτή ανάγκασε τον Καποδίστρια να τυπώσει χάρτινο Φοίνικα. Τρεις μήνες μετά δολοφονήθηκε.

1. Ο Κοραΐς (1748-1833) αφήνει κατά μέρος το ύφος του Λογίου και χαρακτηρίσε τον Καποδίστρια Τουρκίζοντα Χριστιανό: Χριστιανικό Υποκατάστατο του Μουσουλμάνου Δυνάστη, αντίστοιχη προέλευση είχε κι η παρόμοια συκοφαντία κατά των Κοτζαμπάσηδων. Η υποκρισία γιά τον Έλληνα που τάχα υπερασπίζεται, ξεχειλίζει ήδη από τον τίτλο του βιβλίου «Τι συμφέρει εις την ελευθερωμένην από Τούρκους Ελλάδα να πράξη εις τας παρούσας περιστάσεις, διά να μη δουλωθή εις Χριστιανούς τουρκίζοντας: [» Διάλογος δύο Γραικών, εκδομένος από τον Γ. Πανταζίδην. Εν Παρισίοις, εκ της Τυπογραφίας Κ. Εβεράρτου, 1830, 48 σ. , ; 20 εκ. Creator:

Κοραΐς, Αδαμάντιος, Publication Date: 1843.] και την πάγια θέση του Κοραΐ υπέρ του Γραικού. Το έργο είναι γραμμένο σε μορφή Διαλόγου με τον Μετριοπαθή Χαρίλαο να διαφωτίζεται από τον διαβασμένο Λαοσθένη. Χαρίλαος: Μη πιστεύης, φίλε, όσ' ακούεις κατά του Κυβερνήτου της Ελλάδος· έχει πολλούς εχθρούς. Έν μόνον έργον του δεν μ' άρεσε, τ' όνομά του, λέγω, χαραγμένον εις το εθνικόν νόμισμα. Αλλά και τούτο... Λαοσθένης:

Αλλά και τούτο το κρίνεις τάχα ολίγον; Εγώ τ' ονομάζω Έγκλημα καθοσιώσεως. Τον Ιανουάριον μήνα, έτος 1828, ευωδώθη [έφτασε] εις την Ελλάδα, και πριν σχεδόν της τελευτής του έτους στίζει [στιγματίζει] το λουσμένον και ωραϊσμένον από αίματα ελληνικά της Ελλάδος πρόσωπον με ξένον της ελληνικής γλώσσης όνομα, και με τον κάκιστον οιωνόν, τον Φοίνικα... Χαρ:

Ο μυθώδης ΦΟΙΝΙΞ, αναζωογονούμενος από τας ακτίνας του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, δεν φανερώνει βέβαια μέγαν σεβασμόν εις του Χριστού την θρησκείαν· αλλά δεν βλέπω τι κακόν οιωνίζεται εις την Ελλάδα. Λαοσθ: Σημαίνει, ότι καθώς η παλιγγενεσία του Φοίνικος είναι μυθώδης, παρόμοια και της Ελλάδος η αναγέννησις είναι μυθολόγημα ψευδέστατον· ότι η ταλαίπωρος Ελλάς δεν ανεστάθη αληθώς, αλλά τάφου μόνον ήλλαξε, και επέρασεν από νεκροθαπτών Τούρκων χείρας εις χριστιανούς νεκροθάπτας.

2. Ο Καθηγητής Θείσιος προκειμένου να εκθειάσει τη Δραχμή, καταφεύγει στις ψευδείς τεχνικές πληροφορίες και μόνον απ'

αυτές, συνάγεται, ότι η διαφορά μεταξύ Φοίνικα και Δραχμής έχει ουσία, η οποία δεν κατονομάζεται. Ταυτόχρονα, τα συκοφαντικά ψεύδη του ξεπερνούν τα όρια του τραγέλαφου: καταλογίζει στον Καποδίστρια συγγνωστή κιβδηλεία. Καθώς όμως δυσκολεύεται να κρύψει το μένος του εναντίον του Συμβόλου, επιβεβαιώνει και μιά ουσιώδη πληροφορία. Ο Φοίνικας συνδέεται με το Τάγμα των Ιπποτών του Αγ. Ιωάννη της Ιερουσαλήμ (κι όχι με την Γραικική Επιτροπή του Λονδίνου που θα μπορούσε, αν ήθελε, να στείλει μιά άριστη μηχανή κοπής Νομισμάτων). Friedrich Thiersch (1833): αναφορικά με το Νομισματικό Σύστημα, το γραικικό εμπόριο διεξάγεται ακόμα με το τουρκικό νόμισμα ... Είναι αλήθεια ότι η τελευταία κυβέρνηση είχε εισάγει ένα διαφορετικό σύστημα· αλλά δεν θέλησε ή δεν μπόρεσε να καταργήσει το τουρκικό.

Ο Κυβερνήτης είχε καθιερώσει ως μονάδα το 1/6 του συμβατικού εσκούδου [«ecu» στα γαλλικά] και το είχε ονομάσει «φοίνικα». ...

Αλλά οι φοίνικες που είχαν κοπεί στην Αίγινα από μια παλιά και ελαττωματική μηχανή, αγορασμένη στην Μάλτα από τους κληρονόμους των εκεί Ιπποτών, ήταν τόσο απαρχαιωμένοι, που ούτε ένα από αυτά τα πουλιά δεν περιείχε την νόμιμη αξία. Τα περισσότερα νομίσματα δεν άξιζαν πάνω από τα 2/3 κι έτσι η κυβέρνηση, για να προλάβει την πλημμύρα του κίβδηλου νομίσματος, αναγκάστηκε να το θέσει εκτός κυκλοφορίας, δηλαδή να καταδικάσει την ανοησία ή την έλλειψη αξιοπιστία της. Ο Φοίνικας δεν υπήρξε λοιπόν, παρά μόνον στα χαρτιά και στους λογαριασμούς της κυβέρνησης ... Η αντιβασιλεία επανέφερε ως βάση του νομισματικού συστήματος την αρχαία δραχμή, δίνοντάς της την ακριβή αξία του 1/6 του ισπανικού εσκούδου που λέγεται «κολονάτο» [ή «δίστηλο»]... &

3. Ο Σπυρίδων Τρικούπης γράφει σε μεταγενέστερο χρόνο. Γι αυτό, μάλλον, αποφεύγει το χυδαίο ύφος του Κοραή και τις τερατώδεις συκοφαντίες του Thiersch (το έργο του τελευταίου είναι προφανώς γραμμένο από τρίτο χέρι σ' ένα μεγάλο ποσοστό). Ωστόσο αυτογελοιοποιείται περισσότερο, επειδή επιλέγει να επιχειρηματολογήσει σοβαρά.

Πρώτα παπαγαλίζει το -κατά Κοραή- Έγκλημα Καθοσιώσεως και τα όσα προ εικοσαετίας έγραψε ο Thiersch για την άχρηστη μηχανή κοπής Νομισμάτων, παραλείποντας όμως την μομφή της κιβδηλείας. Στη συνέχεια δίνει μία κωμική εξήγηση του Φοίνικα, λέγοντας ότι συμβολίζει την Καποδιστριακή Ανάσταση της Ελλάδος από την πτώση που προκάλεσε ο Ιμπραήμ. Παραδέχεται ότι ο Φοίνικας ήταν το Σύμβολο της Φιλικής Εταιρείας κ' ισχυρίζεται ότι η άκρατη αλαζονεία του Καποδίστρια τον οδηγούσε στην ασυναρτησία της χρήσης Εθνικών Συμβόλων από μία Εταιρεία την οποία περιφρονούσε: ο Καποδίστριας είχε παραφρονήσει από την οίηση. Έκανε δώρα σε φίλους του με το Σύμβολο του Φοίνικα που τόσο «απεχθανόταν», έβαζε τον Φοίνικα ως Σύμβολο των Κρατικών Εγγράφων, τον φορούσε ακόμα και στα ρούχα του (όπως αναφέρει ο Ανδρέας Παπαδόπουλος Βρετός).

Αυτά «ξέχασε» να τα σημειώσει ο Σπυρίδων Τρικούπης. Τουλάχιστον, ομολόγησε ότι ήταν η δική του πλευρά, (η παράταξη της Αθηνάς), που κατήργησε τον Φοίνικα στην Α' Εθνοσυνέλευση, ισχυριζόμενος ότι ο Καποδίστριας δεν είχε Δικαίωμα να τον επαναφέρει. Σπυρίδων Τρικούπης (~1857): Εκείναις ταις ημέραις εκόπη το πρώτον εν Ελλάδι εθνικόν νόμισμα, καθ' ην περίστασιν εφανερώθη η οίησις του κυβερνήτου και η προς τα εθνικά ψηφίσματα αδικαιολόγητος ολιγώρησις.

Ηγόρασεν εν Μάλτα και μετέφερεν εις Αίγινα νομισματοκόπον μηχανήν κειμένην άχρηστον εκεί από του καιρού των Ιπποτών· έκοψε δε δι' αυτής νόμισμα αργυρούν και χαλκούν, αμφοτέρα φέροντα φοίνικα ως σύμβολον, το δε αργυρούν φέρον και αυτό το όνομα του φοίνικος· δεν ανέστησε δε τον φοίνικα εις μνήμην της εταιρίας, διότι είδαμεν ότι την κατεφρόνει και την απεστρέφετο, αλλ' ήθελε δι' αυτού να υποδείξη, ότι, πεσούσα η Ελλάς επί της επαναστάσεως, εξανίστατο επί των ζωοποιών ημερών του. Το αυτό σύμβολον έβαλε και επί των σημαιών, ας επρόσφερεν, ως είπαμεν, εν Τροιζήνι τω στρατώ, αν και κατηργήθη επισήμως επί της πρώτης εθνικής συνελεύσεως ως σύμβολον της φιλικής εταιρίας, αντικατασταθέν υπό του της Αθηνάς του έκτοτε και μέχρις ου ήλθεν ο Καποδίστριας εν

χρήσει.

Τα πρόσωπα χαρακτηρίζονται από τις ενέργειές τους κι οι τελευταίες φανερώνουν την μάχη γύρω από τον Επαναστατικό Στόχο και το μέγιστο Διακύβευμα. Ο επίλογος ανήκει δικαιοματικά στον Θεϊρσιο, ο οποίος χλευάζει μεν, παραδέχεται όμως την πραγματικότητα: ρωτήστε και τον τελευταίο Πολίτη ποιά είναι η Πρωτεύουσα της Ελλάδας; θα σας απαντήσει η Κωνσταντινούπολη. Προσθέστε: κι η Επανάστασή σας πότε θα τελειώσει; η απάντησή του θα είναι όταν ο Ελληνικός Σταυρός στηθεί πάνω στην Αγία Σοφία.

Γκιγκας Βασίλειος

Vasileios Gikas [gikasvasilios@gmail.com]

Τελωνειακή Ένωση ΕΕ – Τουρκίας

Άρθρα.

απόψεις ,

Σχόλια

Γράφει ο Ευρωβουλευτής ,

[Τάκης Χατζηγεωργίου](#)

[Donate](#)

Please choose the payment system to make a donation

Η έναρξη συζητήσεων για επικαιροποίηση της συμφωνίας τελωνειακών σχέσεων ΕΕ Τουρκίας (πράγμα που ισοδυναμεί με ένταξη, για να μην κάτι παραπάνω) είναι ένα τεράστιο ζήτημα για την Κύπρο. Έχω την άποψη ότι δεν μπορεί και δεν πρέπει να προχωρήσει κάτι τέτοιο χωρίς παράλληλες θετικές εξελίξεις στο κυπριακό. Χωρίς δηλαδή σαφείς τοποθετήσεις της Τουρκίας που να αποδεικνύουν πως καταλαβαίνει τι σημαίνει ομοσπονδία μέσα σε ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό πλαίσιο. Τώρα είναι που πρέπει να γίνει αυτό, όχι με τη λήξη των διαπραγματεύσεων. Εμείς ως ΑΚΕΛ καταθέσαμε αυτή μας τη θέση σε γραπτή τροπολογία στην γνωμοδότηση που ετοίμασε η Επιτροπή Εξωτερικών του ευρωκοινοβουλίου για το επίμαχο θέμα.

Πριν λίγες μέρες κατά την συζήτηση στην Επιτροπή Εξωτερικών του Κοινοβουλίου αυτό ήταν το θέμα στο οποίο αναλώθηκε σχεδόν όλη η συζήτηση! Φοβούμαι ότι μερικοί στη Κύπρο θα αρχίσουν και το χειροκρότημα ένεκα της θέσης για αναστολή ή πάγωμα των διαπραγματεύσεων ένταξης, την ώρα που η διαδικασία ένταξης αντικαθίσταται με κάτι υπό τις περιστάσεις ισοδύναμο, και που είναι η αναβάθμιση της τελωνειακής ένωσης. Ήδη βλέπω διάφορους αντιπροσώπους στη Κύπρο του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος να έχουν αναλάβει ασμένως το έργο αυτού του χειροκροτήματος!

Επιπρόσθετα η τελευταία Σύνοδος των 27 καθόρισε το πλαίσιο και τις κατευθυντήριες γραμμές που θα ακολουθήσει η Ένωση στις διαπραγματεύσεις της για την έξοδο του Ηνωμένου Βασιλείου.

Για να ολοκληρωθεί αυτή η διαπραγμάτευση επιτυχώς θα πρέπει κάθε της πτυχή να τύχει έγκρισης από τα κράτη μέλη, και στο τέλος το σύνολο της συμφωνίας να τύχει αποδοχής από ένα έκαστο των κρατών-μελών.

Ανάμεσα στα θέματα που έχουν ήδη τεθεί στο τραπέζι όπου συζητήθηκαν οι προδιαγραφές αυτής της διαπραγμάτευσης είναι και οι διμερείς σχέσεις κρατών- μελών με την Βρετανία. Στο πλαίσιο αυτό μπήκε και το θέμα του τι γίνεται με τους πολίτες που σήμερα ζουν και εργάζονται στις αγγλικές βάσεις στη Κύπρο.

Περιχαρής λοιπόν η κυβέρνηση μας ανακοίνωσε πως δεν γίνεται αλλοιώς «όσοι κατοικούν και εργάζονται στις βάσεις θα συνεχίσουν και μετά το BREXIT να απολάβουν των ιδίων δικαιωμάτων» Οποία επιτυχία!!! Λες και θα μπορούσε ποτέ να γινόταν αλλοιώς. Καλά που δεν μας είπαν πως αυτό επιτεύχθηκε μετά από σκληρή διαπραγμάτευση!

Έχω ξαναγράψει πως αφού όλα τα ζητήματα στη πολιτική (και στη ζωή) διασυνδέονται, θα έπρεπε να αξιοποιήσουμε την ανάγκη της Βρετανίας να πάρει και το δικό μας «Ναι» στη τελική συμφωνία εξόδου, έτσι ώστε να μετατρέψει (και το ολίγον πολύ είναι) την πολιτική της στο κυπριακό σε μια πραγματική και ουσιαστική προσπάθεια για πραγματική και ουσιαστική ομοσπονδία. Η πολιτική της σήμερα είναι, βρέστε τα και εδώ είμαι. Στις διμερείς μας σχέσεις λοιπόν μπαίνει το θέμα βρετανικές βάσεις. Δεν έχω κανένα λόγο να εμφανίσω εδώ μια θέση υπερβολική ή να πω πως μπορούμε σ' αυτή συγκυρία να υπερβούμε εμπόδια που δεν κατάφερε κανείς στο παρελθόν να υπερβεί.

Αν η λογική επιβάλλει (καμία αμφιβολία) να μην μας παρασύρουν

όπως και στο παρελθόν καταστροφικές ιδέες μεγαλοϊδεατισμού, την ίδια ώρα αυτό δεν πρέπει να συνεπάγεται πλήρη έλλειψη κατανόησης των συμφερόντων μας και του τρόπου υπεράσπισης αυτών των συμφερόντων. Καταλαβαίνω πως αυτό θέλει μια ειδική διαχείριση, θέλει εξιδεικευμένη διπλωματική προσέγγιση, θέλει μια » αγγλικού» τύπου διαπραγμάτευση, αλλά πως να γίνει αν δεν έχουμε μάθει κάτι από τους διαχειριστές για ενάμιση περίπου αιώνα της τύχης μας;

Το ίδιο πιστεύω και για την πολιτική μας στάση στο θέμα της νέας συμφωνίας τελωνειακής σύνδεσης ΕΕ-Τουρκίας.

Αλοίμονο, αν επαναλάβουμε το ιστορικό λάθος του 2005 όταν δώσαμε ημερομηνία έναρξης διαπραγματεύσεων με την Τουρκία με αντάλλαγμα μια χειραψία.

Δεν γίνεται να επιτραπεί το ίδιο μοιραίο σφάλμα. Όταν δίνει κανείς, πρέπει και να παίρνει. Αυτοστιγμεί. Όχι αργότερα. Ιδιαίτερα όταν έχει αυτό να κάμει με τα συμφέροντα των πολιτών που τάχτηκες να υπηρετείς. Ιδιαίτερα όταν έχεις να κάμεις με κατοχική δύναμη.

Αναμένω από την κυβέρνηση να ξεδιπλώσει αυτή την προοπτική.

Ακούγοντας όμως την πομπώδη δήλωση πως καταφέραμε οι 27 να βάλουμε κάτω το δικαίωμα των πολιτών των βάσεων να συνεχίσουν να κατοικούν και να εργάζονται εκεί (τι ιστορική επιτυχία) άρχισα να ανησυχώ πως ο πήχης των προσδοκιών μας βρίσκεται λίγο πιο πάνω από τον αστράγαλο της κυβέρνησης.

Σίγουρα θα πετύχει να υπερβεί το εμπόδιο.

Όλα αυτά ναι, μα την ίδια ώρα σταθερά δεσμευμένοι στο διάλογο ως τη μόνη οδό για επίλυση του προβλήματος μας. Η Κύπρος δεν μπορεί να μείνει διαιρεμένη.

πηγή : HADJIGEORGIOU Takis
[takis.hadjigeorgiou@europarl.europa.eu]

ΚΥΠΡΙΑΚΟ : Αυξάνεται η τουρκική προκλητικότητα με φόνο τη μοιρασιά της Ενέργειας

[Donate](#)

Please choose the payment system to make a donation

PayPal™

Όσο μεγαλώνει η δραστηριότητα των ενεργειακών κολοσσών στην Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη της Κυπριακής Δημοκρατίας και γενικότερα στην Ανατολική Μεσόγειο, η αστική τάξη της Τουρκίας εντείνει την προκλητικότητά της, δηλώνοντας ότι δεν θα

αποδεχτεί «ρίξιμο» στη μοιρασιά. Και αυτήν τη βδομάδα κλιμάκωσε την επιθετικότητά της με αμφισβήτηση των κυριαρχικών δικαιωμάτων τόσο της Κύπρου, όσο και της Ελλάδας, στο Αιγαίο, εκδίδοντας NOTAM και NAVTEX, δηλαδή οδηγίες για δέσμευση περιοχών για την πραγματοποίηση στρατιωτικών ασκήσεων ή ερευνών, βγάζοντας επίσης στην περιοχή του βόρειου τμήματος της Κύπρου το ερευνητικό σκάφος «Barbaros».

Την Τετάρτη, δε, βγήκε στο φως της δημοσιότητας επιστολή που είχε σταλεί από τον επικεφαλής της τουρκικής αντιπροσωπείας Φεριντούν Σινιρλίογλου στον ΟΗΕ, ήδη από τις 12 Απρίλη, με το οποίο εκφραζόταν «μεγάλη ανησυχία» της Τουρκίας για «την προκλητική ενέργεια της ελληνοκυπριακής διοίκησης να χορηγήσει άδεια για έρευνα και εκμετάλλευση υδρογονανθράκων για το επονομαζόμενο «οικόπεδο 6", που μερικώς συμπίπτει με τα εξωτερικά όρια της υφαλοκρηπίδας της Τουρκίας στην ανατολική Μεσόγειο». Δηλαδή, δηλωνόταν ότι η περιοχή, που ουσιαστικά βρίσκεται πολύ κοντά και στην υφαλοκρηπίδα του Καστελόριζου, δηλαδή της Ελλάδας, ανήκει στην Τουρκία. Αμφισβητούνταν η άδεια που δόθηκε στις αρχές Απρίλη στη γαλλική «Total» και την ιταλική ENI και ευθαρσώς τονιζόταν ότι η Τουρκία είναι αποφασισμένη με όλα τα μέσα «να προστατέψει τα κυριαρχικά της δικαιώματα, που εκπορεύονται από το διεθνές δίκαιο, και δεν θα επιτρέψει σε ξένες εταιρείες να διεξάγουν δραστηριότητες εξόρυξης και έρευνας στην υφαλοκρηπίδα της». Η τουρκική αντιπροσωπεία ζητούσε, επίσης, η επιστολή να διανεμηθεί και στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, όπως και στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και να μπει στην επόμενη έκδοση του Δικαίου της Θάλασσας.

Όλο αυτό το διάστημα, η Τουρκία μέσω ανακοινώσεων του υπουργείου Εξωτερικών εγείρει ενστάσεις για «μονομερείς κινήσεις» που πλήττουν την «προσπάθεια δημιουργίας του νέου συνεταιρισμού στην Κύπρο», (δηλαδή την εν εξελίξει συζήτηση του νέου διχοτομικού σχεδίου που εμφανίζεται ως ομοσπονδία και είναι δύο κράτη), δηλώνει ότι η εξερεύνηση και εκμετάλλευση υδρογονανθράκων δεν θα επιτραπεί πριν την επίλυση του

Κυπριακού και υπογραμμίζει ότι το «επονομαζόμενο «οικόπεδο 6» (της κυπριακής ΑΟΖ) βρίσκεται μέσα στην υφαλοκρηπίδα της Τουρκίας», συμπληρώνοντας ότι «καμιά εξερεύνηση και εκμετάλλευση δεν θα επιτραπεί χωρίς άδεια μέσα στις περιοχές της δικής μας θαλάσσιας δικαιοδοσίας».

Ταυτόχρονα συμπληρώνει ότι οι εταιρείες που υπέγραψαν τις συμφωνίες «αμελούν τη θέληση των Τουρκοκυπρίων» και ότι «αυτή η στάση τους θα ληφθεί υπόψη όταν θα αξιολογείται η μελλοντική τους ανάμειξη σε κοινά ενεργειακά σχέδια με την Τουρκία», αλλά και ότι «οι πλευρές που (θα) συγκροτούν το νέο κράτος θα αξιολογήσουν από κοινού την ισχύ των συμφωνιών που υπογράφηκαν με την ελληνοκυπριακή διοίκηση στον τομέα της Ενέργειας». Με ιδιαίτερα απειλητικό ύφος, στις αρχές του Απρίλη, τονιζόταν ότι «ο μόνος τρόπος να χρησιμοποιηθούν οι φυσικοί πόροι του νησιού πριν από μια συνολική διευθέτηση, θα ήταν μέσα από διακανονισμούς για την κοινή εκμετάλλευσή τους με τη συγκατάθεση της τουρκοκυπριακής πλευράς και τη δίκαιη μοιρασιά των πιθανών εσόδων» και πάντως τονιζόταν πως «η Τουρκία θα συνεχίσει να παίρνει όλα τα απαραίτητα μέτρα για την προστασία των δικαιωμάτων και συμφερόντων στην υφαλοκρηπίδα της, όπως και των δικαιωμάτων και συμφερόντων της Τουρκικής Δημοκρατίας Βόρειας Κύπρου». Οι αντιδράσεις από την πλευρά της κυβέρνησης της Κύπρου ήταν γενικά συγκρατημένες, ενώ στάλθηκε και επιστολή του πρέσβη της στον ΟΗΕ Κ. Κορνήλιου στον γγ του Οργανισμού.

Ο Ακιντζί με κυνικό τρόπο θυμίζει το διχοτομικό σχέδιο Παράλληλα, ο ηγέτης του ψευδοκράτους, Μουσταφά Ακιντζί, που συναντήθηκε μέσα στη βδομάδα με τον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, Νίκο Αναστασιάδη (και έχουν άλλες δύο συναντήσεις μέσα στο μήνα, 11 και 17 Μάη), φέρεται με βάση όσα διαρρέονται στον ελληνοκυπριακό και τον τουρκοκυπριακό Τύπο, να πρότεινε μια «ενδιάμεση φόρμουλα επίλυσης» του Κυπριακού, όπου θα υπάρχουν στο Νησί δύο ξεχωριστές διακυβερνήσεις στο εσωτερικό και μια κοινή εκπροσώπηση στο εξωτερικό. Επίσης, φέρεται να απαιτεί να γίνει η συζήτηση της πρότασης πριν τον Ιούλη οπότε

αναμένεται να αρχίσουν οι πρώτες γεωτρήσεις και σε περίπτωση «θετικής κατάληξης» εμφανίζεται ως αντάλλαγμα «η μείωση των τουρκικών στρατευμάτων».

Πάντως, ενδεικτικό της κινητικότητας που παρατηρείται είναι το γεγονός ότι ο γενικός διευθυντής του υπουργείου Εξωτερικών της Κύπρου, Α. Ζήνων, την Πέμπτη και την Παρασκευή βρέθηκε στην Ουάσιγκτον και είχε συναντήσεις με τον υφυπουργό Εξωτερικών για Πολιτικές Υποθέσεις, Τζον Χέφερν, και τον βοηθό υφυπουργό για Ευρωπαϊκά θέματα, Τόμας Σάνον. Οι ΗΠΑ και με μονοπώλια τους («Exxon Mobil», «Noble») δραστηριοποιούνται στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου που αποτελεί και εφιαλτήριο για την εξαπόλυση ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική.

Ταυτόχρονα, έχει ανακοινωθεί ότι στην Κύπρο θα βρίσκεται στις 18 – 19 Μάη ο ΥΠΕΞ της Ρωσίας, Σεργκέι Λαβρόφ, στο πλαίσιο της Συνάντησης των ΥΠΕΞ, του Συμβουλίου της Ευρώπης. Και η Ρωσία έχει συμφέροντα στην περιοχή, έχει εξασφαλίσει δικαίωμα ελλιμενισμού πλοίων στην Κύπρο, ενώ μονοπώλιά της, όπως η «Rosneft», έχουν πάρει την άδεια εκμετάλλευσης του τεράστιου αιγυπτιακού κοιτάσματος φυσικού αερίου «Zor».

Γίνεται φανερό ότι η μοιρασιά της Ενέργειας και των κερδών από αυτήν, η εξασφάλιση γεωστρατηγικών πλεονεκτημάτων είναι κομβικό ζήτημα που προτάσσει η κάθε αστική τάξη, και σε αυτό εντάσσεται και το Κυπριακό. Με άλλα λόγια, το ζήτημα αυτό είναι το «βαρόμετρο» των όποιων εξελίξεων, που αφορούν στα συμφέροντα των αστών και των μονοπωλιακών τους ομίλων και σε καμία περίπτωση αυτά των λαών και τις ανάγκες τους. Αντίθετα, όσο θα μπερδεύεται το κουβάρι των ανταγωνισμών οι λαοί θα εκτίθενται σε νέους κινδύνους, όπως συμβαίνει σε όλη την ευρύτερη γειτονιά, που βιώνει τις συνέπειες ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων.

πηγή: <http://www.rizospastis.gr/story.do?id=9345191>

«Τομή» για το κεφάλαιο

Προκλητικός, αλλά προβλέψιμος, είναι ο τρόπος με τον οποίο η κυβέρνηση επιχειρεί να «σερβίρει» τη νέα αντιλαϊκή συμφωνία. Έτσι που να δημιουργείται η (ψευδ)αίσθηση ότι κάτι αλλάζει προς το καλύτερο για το λαό, να καλλιεργούνται προσμονή και προσδοκία, να εξαγοράζονται χρόνος και ανοχή. Τα στελέχη της κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ κάνουν λόγο για «τομή», μιλούν για «εξιτήριο» από μια περίοδο αβεβαιότητας, λένε ότι εγκαινιάζεται μια περίοδος σταθερότητας, όπου το κρίσιμο είναι «να κερδηθεί το στοίχημα της ανάκαμψης».

Άλλο επιχείρημα είναι ότι η συμφωνία «δημιουργεί αντικειμενικά νέα δεδομένα για τη χώρα και το πολιτικό σύστημα» και γι' αυτό χρειάζεται όλες οι πολιτικές δυνάμεις «να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων» και «να καταρτίσει η κάθε πλευρά το δικό της αναλυτικό και συγκροτημένο σχέδιο για την επίτευξη της ανάπτυξης και την οριστική υπέρβαση της κρίσης και της επιτροπείας». Και, παράλληλα, όλα τα πολιτικά κόμματα «να θέσουν στην κρίση των πολιτών την οπτική τους (...) ώστε οι πολίτες να κρίνουν ποιο είναι πιο αποτελεσματικό, ποιες κοινωνικές ομάδες ευνοεί και ποιο οικονομικό πρότυπο εξυπηρετεί».

Η συμφωνία στην οποία κατέληξαν τα παζάρια κυβέρνησης – κουαρτέτου συνιστά πράγματι τομή, αλλά απ' τη σκοπιά των συμφερόντων της αστικής τάξης, για λογαριασμό των οποίων διαπραγματεύτηκε εξάλλου η κυβέρνηση.

Ήταν αποκαλυπτικός ο πρωθυπουργός στην ομιλία του, την Πέμπτη, στο υπουργικό συμβούλιο, όπου εξήγησε ότι μιλάει για «εξιτήριο» επειδή «η επίτευξη τεχνικής συμφωνίας είναι το πρώτο αποφασιστικό βήμα για να κλείσουμε άμεσα τις άλλες σημαντικές εκκρεμότητες. Πρώτη και βασική είναι αυτή του

χρέους (...) Μία λύση για το χρέος που θα δημιουργεί έναν καθαρό διάδρομο δεκαετίας για την ελληνική οικονομία (...) Ο προσδιορισμός των μεσοπρόθεσμων μέτρων για το χρέος αποτελεί επίσης τη βασική προϋπόθεση, ώστε να προχωρήσει και η ένταξη της Ελλάδας στο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης της ΕΚΤ».

Επιβεβαιώνεται ότι η συμφωνία που σακατεύει το εναπομείναν λαϊκό εισόδημα και κλονίζει παραπέρα τα εργατικά – λαϊκά δικαιώματα, είναι «διαβατήριο» για το κεφάλαιο προκειμένου να εξασφαλίσει φτηνότερο δανεισμό και μεγαλύτερη κρατική στήριξη, στην προσπάθεια ανάκαμψης των κερδών του. Τίποτα απ' αυτά, ούτε η συμφωνία για το χρέος ούτε η ένταξη στο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης, θα έχει θετικό αποτύπωμα στη ζωή του λαού. Αντίθετα, θα βαθύνει το αποτύπωμα της φτώχειας στη ζωή των εργατικών – λαϊκών οικογενειών.

Παρά τις επιμέρους ενστάσεις, κανένα από τα αστικά κόμματα της αντιπολίτευσης δεν διαφωνεί επί της ουσίας με τη συμφωνία κυβέρνησης – κουαρτέτου και με το στόχο της καπιταλιστικής ανάκαμψης που υπηρετεί. Οι θέσεις τους είναι γνωστές και δοκιμασμένες στην πλάτη του λαού, κυρίως εκείνων των κομμάτων που είτε κυβέρνησαν τα προηγούμενα χρόνια είτε ψήφισαν μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ το 3ο μνημόνιο. Η πολιτική τους, όπως και της κυβέρνησης, είναι ταξική, αντιλαϊκή. Τίποτα δεν έχει να προσδοκά από αυτά τα κόμματα ο λαός.

Τέλος, η συμφωνία δεν εγκαινιάζει καμία νέα καλύτερη εποχή για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, αλλά σηματοδοτεί μια νέα περίοδο όξυνσης των προβλημάτων τους, αφού όλα τα παλιά μέτρα παραμένουν σε ισχύ και «ωριμάζουν», βαραίνοντας περισσότερο την πλάτη τους, ενώ νέα θα προστίθενται τα επόμενα χρόνια.

Πραγματική τομή σε σχέση με το χτες και το σήμερα της φτώχειας, της ανέχειας, της ανεργίας και της ανασφάλειας μπορεί να σηματοδοτήσουν μόνο η ανασύνταξη του εργατικού – λαϊκού κινήματος, το στέριωμα της Κοινωνικής Συμμαχίας. Νέα εποχή πραγματικά ελπιδοφόρα για το λαό και τις σύγχρονες

ανάγκες του μπορεί να εγκαινιάσει μόνο το δυνάμωμα της πάλης σε αντικαπιταλιστική – αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου.

αναδημοσίευση απο την στήλη του Ριζοσπάστη «η [αποψη μας](#) »

Επιμέλεια : Σινογεωργος Δημητριος

Ζαν Πολ Μαρά και Φρανσουά Νοέλ Μπαμπέφ: Οι ρίζες της Αριστεράς.*

Άρθρα , απόψεις , Σχόλια ,

...γράφει ο Βασίλειος Γκίκας

Πρόεδρος ,

Αγροτικού Κόμματος (ΑΚΕ)

Το 1796 το Διευθυντήριο, η Κυβέρνηση των Αστών που μιλούσε ακόμα εξ ονόματος της Επανάστασης, εξάρθρωσε τη Συνωμοσία των Ίσων: μιά Οργάνωση μ' επικεφαλής τον «Γράκχο» Μπαμπέφ, που είχε στόχο την ένοπλη ανατροπή του Διευθυντηρίου και το χτίσιμο μίας Κοινωνίας με Συλλογική Ιδιοκτησία του Πλούτου. Όπως κάθε Επανάσταση, η Γαλλική δεν ήταν υπόθεση μίας μεγάλης νύχτας, αλλά χρόνων. Σε αυτό το διάστημα κάθε μέρα μετρούσε για χρόνια από την άποψη των πολιτικών κ' ιδεολογικών μετατοπίσεων. Έτσι η Γαλλική Επανάσταση απέκτησε την Αριστερά και την Άκρα Αριστερά της, αυτοί οι όροι γεννήθηκαν τότε. Τον Αύγουστο του 1790 οι Στρατιώτες της Φρουράς στη πόλη Νανσί στη

βορειοανατολική Γαλλία εκλέξαν Επιτροπές στα τρία Συντάγματά τους και παρουσίασαν τα Αιτήματά τους στους Αξιωματικούς: κυρίως ζητούσαν την καταβολή καθυστερούμενων Μισθών. Οι Αξιωματικοί Αριστοκράτες απάντησαν με μαστιγώματα. Οι Στρατιώτες συνέλαβαν τους Αξιωματικούς και τους φυλάκισαν. Η Εθνοσυνέλευση, στην οποία κυριαρχούσαν οι Μετριοπαθείς, έστειλε ένα Σώμα 5.000 ανδρών από το Μετς να καταστείλει την Ανταρσία, ύστερα από μία σύγκρουση που κόστισε 500 νεκρούς ήρθαν οι εκτελέσεις: δεκάδες πρωταίτιοι οδηγήθηκαν στην αγχώνη και στον τροχό. Οι περισσότεροι ανήκαν στο Σύνταγμα των Ελβετών Μισθοφόρων, που μέχρι τότε θεωρούνταν Επίλεκτες κι εντελώς αφοσιωμένες στον Βασιλιά Μονάδες.

Ένα άλλο θύμα της καταστολής ήταν η τοπική Λέσχη των Ιακωβίνων που είχε σταθεί στο πλευρό της εξέγερσης. Στο Παρίσι, μία φωνή είχε σταθεί με αποφασιστικότητα στο πλευρό των Στρατιωτών ήδη από τις αρχές του Καλοκαιριού, του Μαρά (Ζαν Πολ Μαρά (Jean-Paul Marat, 24 Μαΐου 1743 – 13 Ιουλίου 1793) κι η Εφημερίδα του «Ο Φίλος του Λαού». Ο Μαρά δεν έπαυε να καταγγέλλει τους Αξιωματικούς, ν' αποκαλύπτει τη βαρβαρότητά τους. «Ο Φίλος του Λαού», εκτός από καταγγελίες, είχε και προτάσεις για δράση: όχι μόνο δεν έπρεπε να εφαρμοστούν τα Μέτρα απόλυτης υπακοής στον Στρατό, που σχεδίαζε η Κυβέρνηση, αλλά οι Αξιωματικοί θα πρέπει να εκλέγονταν από τους Στρατιώτες. Όσο για τους παλιούς Αξιωματικούς, που λιποτακτούσαν προς την Αντεπανάσταση, ο Μαρά είχε μία πρόταση: να ξυπνήσουν οι Στρατιώτες και να τους πνίξουν στο αίμα.

Η Εφημερίδα που εξέδιδε -και σε μεγάλο βαθμό έγραφε- ο Μαρά, συχνά σε συνθήκες βαριάς παρανομίας, πρόσφερε μία οργανωτική ραχοκοκαλιά για το κίνημα των από κάτω, των Αβράκωτων του Παρισιού. Εκατοντάδες άνθρωποι εμπλέκονταν στο τύπωμα, τη μεταφορά, τη διακίνηση της Εφημερίδας και στην αφισοκόλληση, μία άλλη καινοτομία του Μαρά και της Γαλλικής Επανάστασης. Το κατάφερνε αυτό διότι πάντα προσπαθούσε να παίρνει τον σφυγμό του πεζοδρομίου και να μην χαϊδεύει αυταπάτες: πολλές φορές δεν δίστασε να είναι μία μοναχική φωνή.

Ο Μαρά έγινε ο συνδετικός κρίκος των Ιακωβίνων με την Αριστερά των Αβράκωτων. Το Πρόγραμμα αυτής της Αριστεράς, πέρα από τον Εκδημοκρατισμό και το ξερίζωμα των Αριστοκρατών, επικεντρωνόταν γύρω από το ζήτημα της καταστολής της Κερδοσκοπίας, ιδιαίτερα στα Τρόφιμα. Οι Εκπρόσωποι αυτής της Αριστεράς έχουν μείνει στην Ιστορία ως *Enragés*, Λυσσασμένοι, - λυσσασμένοι και λυσσασμένες-, διότι πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξαν οι Γυναίκες Επαναστάτριες. Ήταν μικρή Παρισινή Εξτρεμιστική Ομάδα μέσα στις τάξεις των Αβράκωτων, *Sans-Culottes* της Γαλλικής Επανάστασης, με βασική θέση ότι η Ελευθερία του Λαού αποκτάται όχι μέσα από Συνταγματικές Διακηρύξεις, αλλά με την άμεση Βία ενάντια στους καταπιεστές κι εκμεταλλευτές τους. Με βασική τους πεποίθηση ότι η Ελευθερία κι η ευτυχία όλου του Λαού ήταν πιά σημαντική από τη σταδιακή χορήγηση Συνταγματικών Δικαιωμάτων και με κυριότερο Αίτημά τους την άμεση καταστολή κάθε Αντεπαναστατικής Δράσης, λεηλάτησαν τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο του 1793 πολλά Καταστήματα Τροφίμων και φούρνους του Παρισιού, διαμαρτυρόμενοι για την Αισχροκέρδεια όσων εμπορεύονταν Τρόφιμα εις βάρος του λαού, που υπέφερε από την έλλειψη Τροφών κι άλλων Βασικών Αγαθών. Χαρακτηριστική υπήρξε η δήλωση του Ρου ότι η ελευθερία δεν είναι παρά ένα άδειο κέλυφος όταν επιτρέπεται ατιμώρητα σε μία Τάξη να λιμοκτονήσει μία άλλη.

Οι Λυσσασμένοι δεν ήταν Οργάνωση, ήταν Ρεύμα. Ο πιά γνωστός Ηγέτης τους ήταν ο Ζακ Ρου ((Jacques Roux, 21 Αυγούστου 1752 – Παρίσι, 10 Φεβρουαρίου 1794).), πρώην Ρωμαιοκαθολικός Κληρικός, μετέπειτα Άθεος κόκκινος παπάς, *cure rouge*, Μέλος της Παρισινής Κομμούνας κι Ηγέτης της Παράταξης των Λυσσασμένων. *Les Enragés* κι ο άνθρωπος που οδήγησε τον Λουδοβίκο 16ο στο ικρίωμα: τσακίστε τους Κερδοσκόπους, τους Μονοπωλιστές, την Αριστοκρατία του χρήματος, ήταν το σύνθημά του.

Ο Βαρλέ ήταν Τραπεζικός Υπάλληλος, σε κείμενό του υποστήριζε ότι οι Εκπρόσωποι του Λαού πρέπει να εκλέγονται με Άμεση Ψηφοφορία από όλους και να είναι άμεσα Ανακλητοί από τους

Εκλογείς τους. Η Κλερ Λακόμπ (Claire – Rosa Lacombe, ονομαζόμενη και Κόκκινη Ρόζα, Rosa la Rouge, Pamiers – Ariège, 4 Μαρτίου 1765 – μετά το 1798) ήταν Ηθοποιός (ένα καθόλου αξιοπρεπές Επάγγελμα εκείνη την εποχή) κι Επαναστάτρια Φεμινίστρια του 18ου αιώνα, Μέλος των Λυσσασμένων κ' Ιδρύτρια της Εξτρεμιστικής Εταιρείας Επαναστατριών Δημοκρατισσών, Société des Révolutionnaires Républicaines. Τα Μέλη της Ένωσης έμπαιναν μπροστά στις Διαδηλώσεις που κατέληγαν σε λεηλασίες των μεγάλων φούρνων κι άλλων Εμπορικών Καταστημάτων το 1793.

Επιτροπές από Γυναίκες μοίραζαν με τάξη τα Τρόφιμα κι επέβαλλαν τις Τιμές που θεωρούσαν δίκαιες. Έτσι, η Κυβέρνηση των Ιακωβίνων αναγκάστηκε να επιβάλει τον Νόμο του μάλιστα στις Τιμές των Τροφίμων και σύντομα να εθνικοποιήσει τα Δίκτυα Διανομής τους στην Πρωτεύουσα και σε άλλες μεγάλες πόλεις. Ήταν η μεγάλη κατάκτηση των Αβράκωτων, αλλά οι Ιακωβίνοι του Ροβεσπιέρου στράφηκαν εναντίον των Λυσσασμένων. Συνέλαβαν και φυλάκισαν τους Ηγέτες τους και στράφηκαν γενικά ενάντια στα πιο ριζοσπαστικά τμήματα των Αβράκωτων.

Οι Ιακωβίνοι του Ροβεσπιέρου, του Σεν Ζιστ και του Μαρά ήταν Αστοί. Οι Ηγέτες τους θεωρούσαν ότι η Ελεύθερη Αγορά είναι η Φυσική Τάξη Πραγμάτων, αλλά ήταν κι Επαναστάτες και δεν δίσταζαν να πάρουν τ' απαραίτητα Μέτρα για τη νίκη της Επανάστασης. Από τη δεύτερη ιδιότητά τους πήγαζε ο Ριζοσπαστισμός τους. Από την πρώτη η θέλησή τους να στρέψουν την καταστολή προς τα κάτω. Ο Νόμος του μάλιστα αφορούσε τις Τιμές των Τροφίμων και τα Μεροκάματα των Εργατών και των Εργατριών κι αρνήθηκαν (με την εξαίρεση του Μαρά όσο ζούσε) να καταργήσουν το Νόμο Λε Σαπελιέ που είχε περάσει η Εθνοσυνέλευση το 1791 κι απαγόρευε τις Απεργίες και τα Συνδικάτα. Από πολλούς Μελετητές οι Λυσσασμένοι θεωρούνται Κομμουνιστές ή Πρόδρομοί τους. Όμως, οι Λυσσασμένοι δεν είχαν στο Πρόγραμμά τους τη Συλλογική Ιδιοκτησία των Μέσων Παραγωγής και του Κοινωνικού Πλούτου: γενικότερα, οι Αβράκωτοι ήταν, εκτός από Εργάτες, κυρίως Μικροϊδιοκτήτες, Μικροί Έμποροι και Βιοτέχνες – Μάστορες.

Γι' αυτό η Εταιρεία των Ίσων του Γάλλου Πολιτικού, Συγγραφέα, Αρχειονόμου, Πολιτικού και Δημοσιογράφου της Γαλλικής Επαναστατικής περιόδου Φρανσουά-Νοέλ Μπαμπέφ (François-Noël Babeuf, 23 Νοεμβρίου 1760 – 27 Μαΐου 1797) [προερχόμενος από πτωχή πολυμελή Οικογένεια γεννήθηκε στις 23 Νοεμβρίου του 1760.

Ο πατέρας του ήταν λιποτάκτης του Γαλλικού Στρατού, που παρά την Αμνηστία που του δόθηκε επιστρέφοντας στη Γαλλία, περιέπεσε σε μεγάλη φτώχεια. Παρά ταύτα κατάφερε να παράσχει στον γιό του τη Βασική Εκπαίδευση, ο οποίος στη συνέχεια ανέλαβε αρχικά να υπερασπίζεται τα Δικαιώματα των Ευγενών πριν εκδηλωθεί η Γαλλική Επανάσταση. Το 1780, όταν πέθανε ο πατέρας του, ανέλαβε τη φροντίδα της μητέρας του, των αδελφών του και της δικής του οικογένειας. Αρχικά εγκατεστημένος στο Παρίσι, εργάστηκε ως Συγγραφέας σοσιαλιστικών αποκλίσεων, μ' έντονη κριτική κατά του Γαλλικού Κτηματολογίου και της τότε Φορολογίας.

Στη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης που ακολούθησε ήταν πλέον Εκδότης διαφόρων Εφημερίδων, μέσω των οποίων υποστήριζε τις περί Ισότητας αντιλήψεις του, δημιουργώντας παράλληλα το Κίνημα των Ίσων, του οποίου κι υπήρξε ένας των Ιδρυτών του, φθάνοντας στο σημείο να επικρίνει και το νέο Καθεστώς της Επανάστασης. Από αυτές τις Δράσεις του θεωρήθηκε κι η Οργάνωσή του ως Συνωμοτική, με κίνδυνο να εξεγερθεί κι ο Στρατός κατά της Κυβέρνησης. Συνελήφθη μαζί με άλλους Επαναστάτες Συνεργάτες του και, μετά από μια δίμηνη Δίκη, που ξεκίνησε στις 20 Φεβρουαρίου του 1797, στις 26 Απριλίου καταδικάστηκε σε θάνατο δι' αποκεφαλισμού, χωρίς Δικαίωμα Έφεσης. Ίδια θανατική ποινή επιβλήθηκε και σ' έναν ακόμη Συνεργάτη του, ο οποίος και καρατομήθηκε την επόμενη ημέρα (27 Απριλίου 1797)], γνωστός κι ως Γράκχος Μπαμπέφ (Gracchus Babeuf, ως Φόρος Τιμής στους Ρωμαίους Μεταρρυθμιστές αδερφούς Γράκχους) ήταν τόσο διαφορετική.

Η Δράση τους ήταν το κύκνειο άσμα του Ριζοσπαστισμού που είχε γεννήσει η Επανάσταση, αλλά και το υψηλότερο σημείο του. Σε

μιά επιστολή του από τη φυλακή το 1795 ο Μπαμπέφ καταδίκασε τον Καπιταλισμό -τον Ανταγωνισμό, όπως αποκαλούσε το νέο Κοινωνικό Σύστημα- με Όρους που προσεταιρίστηκε ο Μαρξ: «ο Ανταγωνισμός πετυχαίνει Χαμηλές Τιμές αναγκάζοντας τον Εργάτη να σπαταλάει τα ταλέντα του σε βαρετή δουλειά, εξουθενώνοντάς τον, οδηγώντας τον στην πείνα. Ο Ανταγωνισμός παράγει τυχαία και διατρέχει τον κίνδυνο, σε περίπτωση που δεν βρίσκει Αγοραστές, να καταστρέψει ένα μεγάλο μέρος Πρώτων Υλών κι Αγαθών που διαφορετικά θα μπορούσαν ν' αξιοποιηθούν επωφελώς, μα που πλέον είναι άχρηστα».

Ένας Σύντροφος του Μπαμπέφ, ο Σουλβαίν Μαρσεάλ εξηγούσε με απλά λόγια στο Μανιφέστο των Ίσων ότι το Δικαίωμα της Ισότητας απέναντι στον Νόμο μπορεί να ήταν μία μεγάλη κατάκτηση αλλά χάνει το νόημά του όταν δεν υπάρχει Κοινωνική Ισότητα. Όπως θα έλεγε αργότερα ένας Σοσιαλιστής: κι ο Βιομήχανος κι ο ζητιάνος έχουν Ισότητα στο Δικαίωμα να κοιμούνται κάτω από τις γέφυρες του Σηκουάνα. Η Ομάδα του Μπαμπέφ έβγαζε δυό Εφημερίδες, το Βήμα του Λαού (έμοιαζε περισσότερο με Περιοδικό και είχε 2.000 Συνδρομητές) και μία «μαζική», τον Ανιχνευτή του Λαού. Οι αφίσες τους διατύπωναν με συνοπτικό τρόπο τις Ιδέες τους:

«Καταπίεση υπάρχει όταν κάποιος εξοντώνεται στη Δουλειά και του λείπουν τα πάντα και κάποιος άλλος πλέει στον Πλούτο και δεν του λείπει τίποτα».

Γι' αυτό η Εταιρεία των Ίσων του Γάλλου Πολιτικού, Συγγραφέα, Αρχειονόμου, Πολιτικού και Δημοσιογράφου της Γαλλικής Επαναστατικής περιόδου Φρανσουά-Νοέλ Μπαμπέφ (François-Noël Babeuf, 23 Νοεμβρίου 1760 – 27 Μαΐου 1797) [προερχόμενος από πτωχή πολυμελή Οικογένεια γεννήθηκε στις 23 Νοεμβρίου του 1760. Ο πατέρας του ήταν λιποτάκτης του Γαλλικού Στρατού, που παρά την Αμνηστία που του δόθηκε επιστρέφοντας στη Γαλλία, περιέπεσε σε μεγάλη φτώχεια. Παρά ταύτα κατάφερε να παράσχει στον γιό του τη Βασική Εκπαίδευση, ο οποίος στη συνέχεια ανέλαβε αρχικά να υπερασπίζεται τα Δικαιώματα των Ευγενών πριν εκδηλωθεί η Γαλλική Επανάσταση. Το 1780, όταν πέθανε ο πατέρας του, ανέλαβε τη φροντίδα της μητέρας του, των αδελφών του και

της δικής του οικογένειας. Αρχικά εγκατεστημένος στο Παρίσι, εργάσθηκε ως Συγγραφέας σοσιαλιστικών αποκλίσεων, μ' έντονη κριτική κατά του Γαλλικού Κτηματολογίου και της τότε Φορολογίας.

Στη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης που ακολούθησε ήταν πλέον Εκδότης διαφόρων Εφημερίδων, μέσω των οποίων υποστήριζε τις περί Ισότητας αντιλήψεις του, δημιουργώντας παράλληλα το Κίνημα των Ίσων, του οποίου κι υπήρξε ένας των Ιδρυτών του, φθάνοντας στο σημείο να επικρίνει και το νέο Καθεστώς της Επανάστασης. Από αυτές τις Δράσεις του θεωρήθηκε κι η Οργάνωσή του ως Συνωμοτική, με κίνδυνο να εξεγερθεί κι ο Στρατός κατά της Κυβέρνησης. Συνελήφθη μαζί με άλλους Επαναστάτες Συνεργάτες του και, μετά από μια δίμηνη Δίκη, που ξεκίνησε στις 20 Φεβρουαρίου του 1797, στις 26 Απριλίου καταδικάστηκε σε θάνατο δι' αποκεφαλισμού, χωρίς Δικαίωμα Έφεσης. Ίδια θανατική ποινή επιβλήθηκε και σ' έναν ακόμη συνεργάτη του, ο οποίος και καρατομήθηκε την επόμενη ημέρα (27 Απριλίου 1797)], γνωστός κι ως Γράκχους Μπαμπέφ (Gracchus Babeuf, ως Φόρος Τιμής στους Ρωμαίους Μεταρρυθμιστές αδερφούς Γράκχους) ήταν τόσο διαφορετική.

Η Δράση τους ήταν το κύκνειο άσμα του Ριζοσπαστισμού που είχε γεννήσει η Επανάσταση, αλλά και το υψηλότερο σημείο του. Σε μιά επιστολή του από τη φυλακή το 1795 ο Μπαμπέφ καταδίκασε τον Καπιταλισμό -τον Ανταγωνισμό, όπως αποκαλούσε το νέο Κοινωνικό Σύστημα- με Όρους που προσεταιρίστηκε ο Μαρξ: «ο Ανταγωνισμός πετυχαίνει Χαμηλές Τιμές αναγκάζοντας τον Εργάτη να σπαταλάει τα ταλέντα του σε βαρετή δουλειά, εξουθενώνοντάς τον, οδηγώντας τον στην πείνα. Ο Ανταγωνισμός παράγει τυχαία και διατρέχει τον κίνδυνο, σε περίπτωση που δεν βρίσκει Αγοραστές, να καταστρέψει ένα μεγάλο μέρος Πρώτων Υλών κι Αγαθών που διαφορετικά θα μπορούσαν ν' αξιοποιηθούν επωφελώς, μα που πλέον είναι άχρηστα».

Vasileios Gikas [gikasvasilios@gmail.com]

Χρήστος Καπετανάκης: Υπέρτατη τιμή στον ΕΑΜίτη Νίκο Αποστολάκη

Κύριε διευθυντά,

Δόντια σπασμένα με το κοντάκι των όπλων, γεννητικά όργανα σύριζα κομμένα, νύχια μαρτυρικά ξεριζωμένα. Μάτια βγαλμένα με άδειες τις κόγχες, ανήμπορα πια να αντικρίσουν τη βαρβαροσύνη των τυφλωμένων από αφιονισμένη μισαλλοδοξία και εκδικητικότητα υπάνθρωπων εκτελεστών. Μυαλά γεμάτα πριν από λίγο με ευγενικά ιδανικά και τώρα χυμένα από το πολτοποιημένο κρανίο χάμω στο γκρεμό. Κορμί αλύπητα δαρμένο και διαμελισμένο και κάθε του εκατοστό είχε γίνει πληγή και πηγή αφόρητου πόνου. Πρόσωπο φρικτά παραμορφωμένο και αγνώριστο σχεδόν ακόμη και από τους δικούς του. Τόσα πάθη, ώστε μπροστά τους εκείνα του σταυρωμένου στον Γολγοθά ωχριούν.

Μα αντίκρυ στους κτηνώδεις βασανιστές, ένα φρόνημα αβεβήλωτο, αγέρωχο, αδούλωτο. Όχι, δεν πρόκειται για νοσηρά και ευφάνταστα στιγμιότυπα χολιγουντιανής ταινίας τρόμου με πρωταγωνιστή κάποιο σχιζοφρενή δολοφόνο. Είναι μαρτυρίες που ζωντάνεψαν ένα πραγματικό γεγονός μέσα από το ντοκιμαντέρ

του Κώστα Νταντινάκη «Ο Ελκόμενος επί κρημνού». Εξαιρετικό έργο κρινόμενο όχι αποκλειστικά σαν λιτό μα και καθηλωτικό αφήγημα, αλλά απαρχής ακόμη περισσότερο για τη σύλληψη της ιδέας ανάδειξης και καταγραφής και μόνο του συμβάντος. Για να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι νεότεροι.

Σε εκείνα λοιπόν τα φαρμακερά μεσάνυχτα της 1ης Αυγούστου του 1947 δεν συντελέστηκε στο Αποκόρωνα Χανίων ένα επιπλέον συνηθισμένο έγκλημα των φασιστικών συμμοριών ενάντια στους

ΕΑΜίτες αγωνιστές. Ήταν τέτοια η θηριωδία των ελέω (υπό ανασύνταξη) κράτους παρακρατικών αποβρασμάτων των Μάυδων του Γύπαρη, γιατί ακριβώς ο παπά-Νικόλας Αποστολάκης με το ιδιαίτερο κύρος του σαν ιερωμένος και πιότερο λόγω του σπάνιου ήθους και της μνημειώδους καλοσύνης του αποτελούσε ένα ανυπότακτο φωτεινό σύμβολο αντίστασης στη νέα μεταναζιστική κατοχή της πατρίδας μας. Το ξεχωριστό εκτόπισμα της προσωπικότητας του και η μεγάλη απήχηση του στην περιοχή μαγνήτισε από νωρίς τη λύσσα της πολιτείας και των ανεπίσημων χυδαίων οργάνων της.

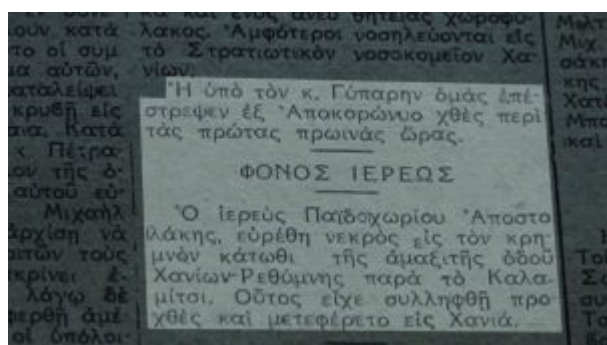
Καθότι αθέτησε με αποστροφή τις προσταγές του ανώτερου κλήρου και ειδικά του τότε αρχιεπισκόπου Χρύσανθου, ο οποίος γονατισμένος αντάμα με την κουστωδία του Τσολάκογλου έγλειψε μιαρά τη μπότα του κατακτητή και θυμιάτιζε τη σβάστικα. Και παρά φυσικά τα χάσματα που διακρίνουν έναν κομμουνιστή από το σώμα του ιδεαλισμού, ο γενναίος Νεροχωριανός δίχως δισταγμό και αταλάντευτα τάχθηκε με όλη του τη θερμότητα στο πλευρό όσων οραματίζονταν και πάλευαν για μια Ελλάδα απελευθερωμένη από κάθε δυνάστη και αφημένη να προκόψει απρόσκοπτα και αυτόφωτα στηριγμένη στις δημιουργικές δυνάμεις του λαού της.

Μετάτρεψε έτσι το υπόγειο του σπιτικού του σε επιτελείο των ανταρτών και η έσχατη αφορμή για τον άναντρο σκοτωμό του ήταν η κατηγορία πως τους εφοδίασε με λάδι της εκκλησίας του Αϊ Γιώργη και άλλα τρόφιμα.

Βέβαια και αυτή η υπόθεση διαψεύδει πανηγυρικά τους ισχυρισμούς του Μητσοτάκη, ότι με τη δήθεν μεσσιανική του παρέμβαση αποφεύχθηκε ο εμφύλιος «σπαραγμός» (δεν ήταν αδελφοκτόνο μακελειό, υπήρξε σκληρή αναμέτρηση με σκοπό τη ταξική και εθνική λύτρωση) στην Κρήτη. Οι όποιες προσπάθειες, ακόμη και αν κατάβαλε κάποιες ο μετέπειτα αποστάτης, προσανατολίζονταν αποκλειστικά στον μονομερή αφοπλισμό, παραίτηση και άρα παράδοση των στρατευμένων στη σπουδαία υπόθεση της ανεξαρτησίας και λαοκρατίας. Ενώ τα τάγματα των μέχρι πρότινος συνεργατών των Ναζι οργίαζαν ανεμπόδιστα και με απάνθρωπες συμπεριφορές δίχως να τυχαίνουν της καταγγελτικής αποδοκιμασίας (το αντίθετο μάλιστα) από τις στήλες της δικής του εφημερίδας. Όπως ακριβώς συνέβη και στην περίπτωση του Αποστολάκη, που τα δημοσιεύματα επίχαιραν την αποκρουστική εξέλιξη.

Αποτυπώθηκε ξανά σε αυτό το εξοργιστικό επεισόδιο στον Αποκόρωνα η αντιπαράθεση δύο ασυμβίβαστων κόσμων. Εκείνος ο

άθλιος που επιχειρούσε να αναστηλώσει μετά το διώξιμο των γερμανών ένα κράτος που από τα γεννοφάσκια του είχε μάθει να υπηρετεί τα συμφέροντα των κοτζαμπάσηδων, της ολιγαρχίας και των διεθνών επιδρομέων. Και ο άλλος ο ενάντιος υπέροχος, όπου τα ανθισμένα όνειρα και τα σχέδια θεμελίωσης μιας νέας κατάστασης κοινωνικής δικαιοσύνης και λευτεριάς από τους στυγνούς πάτρωνες πάσχιζαν με βαρύ τίμημα αίματος να διασχίσουν τις πύλες της υλοποίησης. Έτσι επιπρόσθετα εξηγείται λοιπόν η βαναυσότητα της σφαγής του παπά- Νικόλα από τα υπάκουα ανδρείκελα των τυράννων. Γιατί και σε αυτήν ενσαρκώνεται και συμπυκνώνεται η προσπάθεια να τσακιστεί δια πυρός και σιδήρου οποιαδήποτε δυναμική ενατένιση του λαού έξω από τα τείχη του εξαρτημένου καπιταλιστικού κάτεργου.

Η ιστορία διδάσκει και εμπνέει. Η βαθιά γνώση της αποτελεί ένα απαραίτητο εργαλείο αποτελεσματικότερης αντιμετώπισης του απαιτητικού και ολέθριου σήμερα και οραματισμού και χάραξης μιας ταξικά αναστάσιμης προοπτικής.

Έτσι ο ατρόμητος και αλύγιστος παπά Νικόλας δεν ανήκει πλέον στο συγγενικό του περίγυρο. Συγκαταλέγεται επάξια στο πάνθεον των αγνών αγωνιστών όπως ο Βελουχιώτης, ο Μπελογιάννης, η δασκάλα Βαγγελιώ Κλάδου αλλά και των αμέτρητων χιλιάδων επώνυμων και μη που με αυταπάρνηση θυσιάστηκαν στα βουνά, εξορίστηκαν και βασανίστηκαν στα ξερονήσια και τουφεκίστηκαν από τα αποσπάσματα για την απελευθέρωση από τον ζυγό της ξένης ακρίδας και για τη δημοκρατία πέρα και ενάντια από την επίπλαστη και συμβατική αστική έννοια της.

Οι εκδηλώσεις τιμής τους –ειδικά στις μέρες μας που καλπάζει ξέφρενα η καπιταλιστική αγριότητα και επελαύνει ανά τον πλανήτη η ιμπεριαλιστική φρικαλεότητα- δεν πρέπει να περιορίζονται μονάχα σε ένα άσφαιρο τρισάγιο στη μνήμη τους. Επιβάλλεται να αποτελεί ένα σύμβολο δέσμευσης των επόμενων γενιών και ένα πιστό όρκο για τη συνέχιση της παραδειγματικής στάσης τους. Αυτό κυρίως θα τους ικανοποιούσε. Αυτό μονάχα θα δικαίωνε τους ανεκπλήρωτους στόχους τους. Αυτή η μίμηση της σκληρής μα και περήφανης διαδρομής τους συνιστά στους κρίσιμους καιρούς μας όχι μονάχα όρο αξιοπρέπειας, μα ακόμη προϋπόθεση της ίδιας της επιβίωσης του λαού.

Καταισχύνονται οι κυβερνητικοί τυμβωρύχοι, όταν ασελγούν στο όνομα της τυραννισμένης αριστεράς. Ταριχεύουν τα ιδανικά της και με προστυχιά κλίνουν τάχατες το γόνυ της αναγνώρισης και ευχαριστίας στο σκοπευτήριο της Καισαριανής. Ταυτόχρονα κρατώντας στο ένα χέρι τα λάβαρα της εθνικοφροσύνης (Καμμένος) και το μυστήρι των απριλιανών δικτατόρων εγκαινιάζουν ή αποπερατώνουν έργα δήθεν πνοής, ενώ με το άλλο κατευθύνοντας το τιμόνι του οδοστρωτήρα κατεδαφίζουν τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα του λαού βυθίζοντας τον σε πρωτοφανέρωτη δυστυχία και εξαθλίωση πολεμικών διαστάσεων. Συνάμα χαλκεύουν τεράστιες αλυσίδες εξάρτησης της χώρας μας από τις πιο αποχαλινωμένες αιμοχαρείς δυνάμεις της υψηλίου.

Δεν μπορεί δυστυχώς όμως να μη στηλιτευτεί και μια τραγική ομοιότητα εκείνης της περιόδου με τις μέρες μας. Οι νικημένοι του δευτέρου αντάρτικου είχαν υπάρξει πριν λίγο διάστημα θριαμβευτές. Δεν πρέπει να λησμονούμε πως οι ίδιοι είχαν λειτουργήσει σαν οι βασικοί συντελεστές και πρωταγωνιστές της ένδοξης εποποιίας του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κατατροπώνοντας τις σιδερόφρακτες ορδές του χιτλερισμού. Η λιπόψυχη και συμφιλιωτική αντίληψη που επικράτησε σε ορισμένες γραμμές της πολιτικής ηγεσίας (ο Άρης φερ' ειπείν πριν την αυτοχειρία του είχε πολιτικά και ηθικά εξοντωθεί από το κόμμα του) και παρά την προηγούμενα εγκαθιδρυμένη πλατιά επιρροή στις μάζες, ευθύνονταν για την κατοπινή συντριβή. Καρπός της οποίας αποτέλεσαν και οι εκατόμβες θυμάτων μεταξύ των οποίων και ο Αποστολάκης.

Συνέπεια αυτής της τελικής αναμέτρησης κάτω από διαμορφωμένους πλέον δυσμενέστατους όρους ήταν η γνωστή έκβαση της μοιραίας ήττας. Παρενέργεια άμεση που ακολούθησε επίσης ήταν ο απηνής διωγμός και πάταξη ό,τι πιο εκλεκτού διαθέτετε τότε η κοινωνία από τα νεκραναστημένα απομεινάρια της πλουτοκρατίας, τα ελεεινά καθάρματα των γερμανοτσολιάδικων διωκτών και τους αγγλοαμερικάνους νεοαποικιοκράτες. Αλλά η καταδίκη εκείνης της σωτήριας απόπειρας παράλληλα αποτέλεσε το μακρινό προανάκρουσμα ό,τι μακάβριου συντελείται σήμερα στη χώρα μας. Δηλαδή τη μνημονιακή λαίλαπα και την υπόκυψη στις απαιτήσεις των νατοϊκών εγκληματιών. Έκτοτε και μετά από τη σύντομη αναλαμπή του ΕΑΜ ξαναγύρισε ο ήλιος στον γνώριμο σκοτεινιασμένο ουρανό της εκμετάλλευσης και του ραγιαδισμού. Για τη τωρινή όμως αντάρτα και καταχνιά δεν αρκούσε αποκλειστικά αυτή η ιστορική ρίζα. Συνδράμει πάλι αποφασιστικά

το αρνητικό γνώρισμα, το οποίο από τότε είχε αρχίσει να ενσκήπτει και να αλλοτριώνει τον κορμό της αριστεράς. Η ρεφορμιστική αντεπαναστατική νοοτροπία και πρακτική της συνδιαλλαγής με τον αντίπαλο. Το δηλητήριο της συνδιαχείρισης, της κινηματικής υπονόμησης παραλύει έναν ολάκερο λαό, τον βουλιάζει στην ηττοπάθεια και την απόγνωση καθιστώντας τον ανυπεράσπιστο έρμαιο των πιο αντιδραστικών επιλογών κυβέρνησης, κεφάλαιου και δανειστών.

Στην κατάμεστη αίθουσα του Πνευματικού κέντρου Χανίων όπου προβλήθηκε το ντοκιμαντέρ, ένας παρευρισκόμενος καλοπροαίρετα πρότεινε την ονοματοδοσία κεντρικού δρόμου της πόλης προς χάριν του θαρραλέου Αποστολάκη. Εκείνο όμως που προέχει είναι η αναστροφή των κινηματικών δεδομένων. Γιατί όντως θα αποτελούσε ειρωνεία, ατίμωση στον δρόμο που θα έφερνε επάξια το όνομα ενός αγωνιστή που πρόσφερε τη ζωή του για την ιδέα και αναγκαιότητα της αποτίναξης των δεσμών οποιουδήποτε δυνάστη, να κυκλοφορούν αμέριμνα οι φονιάδες μισθοφόροι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ο οποίος βέβαια έχει μετατρέψει τον τόπο μας σε προτεκτοράτο του και πολεμικό εφιαλτήριο. Θα θλιβόταν ο ήρωας που αφήφισε τις απειλές των κυριευμένων από αβυσσαλέα ένστικτα δίποδων τεράτων (γιατί όντας προειδοποιημένος μπορούσε να διαφύγει έγκαιρα και να σωθεί) πιστεύοντας ίσαμε την ύστατη ανάσα του στις αξίες μιας πατρίδας ισότητας, προόδου και ευημερίας, αν παρατηρούσε στον δρόμο του να περνοδιαβαίνουν κατατρεγμένοι πρόσφυγες, απογοητευμένοι άνεργοι, πάμφτωχοι πεινασμένοι εργαζόμενοι με ακρωτηριασμένη τη μέριμνα μόρφωσης και περίθαλψης και τα φασιστικά χρυσαυγίτικα εγγόνια των δημίων του.

Αντίθετα θα ικανοποιούνταν πλέρια, θα δάκρυζε από αγαλλίαση και θα αναθάρρυνε, όταν διαπίστωνε πως ο δρόμος του αλλά και οι υπόλοιποι πλημμυρίζουν από αποφασισμένους αγωνιστές που βαδίζουν επάνω στα δικά του χνάρια.

Οι τότε νικητές που στην πορεία ηττήθηκαν προστάζουν μέσα από τους τάφους στους σημερινούς νικημένους να αρχίσουν να παλεύουν. Να αντιστέκονται, να διεκδικούν. Ωστε αυτή τη φορά ή την επόμενη να νικήσουν. Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος για ένα λαό ελκόμενο επί

κρημνού. Μνημονιακού και πολεμικού. Ήδη το κορμί του λαού δεινοπαθεί από την επίθεση των εχθρών του με τόσο οδυνηρό τρόπο, που αρχίζει να θυμίζει σιγά-σιγά την κατάληξη του θρυλικού Αποκορωνιώτη.

Το ξεφύλλισμα της ιστορίας μας συμβουλεύει να τη μελετήσουμε προσεκτικά. Να σχίσουμε τις μελανές σελίδες της, αυτές όπου η κυριάρχηση στο σκεπτικό της αριστεράς βαρκιζανικών προδοτικών λογικών αμαύρωσαν το παρελθόν της και οδήγησαν σε διαδοχικές συμφορές και να αντιγράψουμε τις εποικοδομητικές με βάση τις οποίες σωρεύτηκε πλήθος κατακτήσεων. Μια τέτοια λαμπρή σαν του παπα-Νικόλα οφείλουμε να την αναδιφούμε με βαθύ αίσθημα σεβασμού, απεριόριστης ευγνωμοσύνης αλλά και γόνιμης διδαχής. Μια άλλη σύντροφος του Αποστολάκη, η δασκάλα Βαγγελιώ Κουσιάντζα από τα Αγραφα, από το κελί των μελλοθανάτων ευχόταν στην αποχαιρετιστήρια συγκινητική επιστολή να μην πάνε χαμένες οι θυσίες των μαχητών και να δικαιωθούν κάποια μέρα οι προσδοκίες του λαού. Στη ταραγμένη εποχή μας με κολοσσιαίους κινδύνους που ξεφεύγουν από τον «ηπιότερο» αυτό της σταθερής μετατροπής της χώρας σε απέραντη Μανωλάδα με αιθιοπιοποιημένους κάτοικους και αρχίζουν να ψηλαφούν ένα επαπειλούμενο πυρηνικό ολοκαύτωμα του πλανήτη, το δίλημμα καθίσταται αμείλικτο. Ή δεν θα πάνε χαμένες οι θυσίες των μέσω της δικής μας αντίστασης, διεκδίκησης, σύγκρουσης και γκρεμίσματος του παλιού σάπιου ή θα πάνε χαμένες οι ζωές μας. Δεν μας αφήνουν άλλα περιθώρια και δεν υπάρχουν εναλλακτικές διέξοδοι.

Το κάτεχε βαθιά ο Αποστολάκης, το έπραξε και μας το διδάσκει σε κάθε θύμηση του.

Αθάνατος. Για να γίνει όμως, πρέπει να ζωντανέψουν τα ιδεώδη του και να θεριέψει η δράση του.

(Υστερόγραφο και πρόταση στον παραγωγό-σκηνοθέτη κ. Νταντινάκη: να επαναληφθεί η προβολή και να συνοδευτεί με πλούσια χρήσιμη συζήτηση).

Καπετανάκης Μ.,

μέλος της Πρωτοβουλίας Αντίστασης

[Επιστολή στην εφημερίδα: «Χανιώτικα Νέα»](#)

[Δημοσιεύτηκε την Τετάρτη, 03 του Μάη 2017](#)

Δείτε ακόμα:

[Η φρικιαστική δολοφονία του ΕΑΜίτη παπά Νικολή. Ο Κώστας Νταντινάκης μιλάει με αφορμή το ντοκιμαντέρ του «Ο ελκόμενος επι κρημνού»](#)

Ενάντια στην εμπορευματοποίηση και στην κατάργηση του Ασύλου*

Την εκμίσθωση, για 25 χρόνια, του ιστορικού κτηρίου της 5ης Μεραρχίας -το οποίο τελεί υπό κατάληψη από τον Ιούνιο του 2004 έως και σήμερα από τη Rosa Nera- και του κτηρίου της παλιάς Πρυτανείας, στην παλιά πόλη των Χανίων, σχεδιάζει το Πολυτεχνείο Κρήτης, προχωρώντας σε σχετικό διαγωνισμό, ήδη από τον Νοέμβριο του 2016. Τα τελευταία δημοσιεύματα αναφέρουν την εκχώρηση του σε ιδιώτη που θέλει να το αξιοποιήσει ως πολυτελή ξενοδοχειακή μονάδα. Ο λόφος Καστέλι είναι σε ένα από τα κεντρικότερα σημεία της πόλης με θέα το παλιό λιμάνι και με το ξεπούλημα του θα εξαφανιστεί ένας ακόμα δημόσιος χώρος. Ζούμε μία περίοδο στην οποία τα δημόσια αγαθά αμφισβητούνται όπως (υγεία, νερό, ρεύμα) και εκμεταλλεύονται από ιδιωτικά συμφέροντα, με πρόσφατο ζήτημα στην πόλη μας η εκχώρηση του Αεροδρομίου Χανίων. Η προάσπιση του δημόσιου χώρου μπαίνει υπό το πρίσμα της προάσπισης των δημόσιων αγαθών.

Τα τελευταία αρκετά χρόνια, έχουμε δει αντίστοιχες κινήσεις από τις εκάστοτε Διοικήσεις του Πολυτεχνείου Κρήτης, οι οποίες

με πρόφαση την καλύτερη «αξιοποίηση» της περιουσίας του Ιδρύματος έχει θέσει σε αχρηστία ζωτικά κτήρια στο κέντρο της πόλης. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι, από τη μία το κτήριο Παπαδοπέτρου το οποίο αξιοποιούνταν από τον Σύλλογο Φοιτητών του Π.Κ και από τον χώρο του κινήματος ευρύτερα και δέχθηκε επίθεση σε περίοδο διακοπών από τα ΜΑΤ και τον τότε Πρύτανη. Επίσης όμως, σοβαρό πλήγμα ήταν και η Γαλλική σχολή της Χαλέπας στην οποία στεγαζόταν η Αρχιτεκτονική Σχολή του Π.Κ χωρίς την σύμφωνη γνώμη των φοιτητών εκκενώθηκε. Ήταν ένας χώρος Ασύλου που πέρα από την εκπαιδευτική διαδικασία, φιλοξενούσε και πολλές πολιτικές-πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Αυτή η λογική που βλέπουμε από την Διοίκηση του Π.Κ είναι σε πλήρη συμφωνία με τις κυβερνήσεις, καθώς το τελευταίο διάστημα πραγματοποιούνται εκκενώσεις σε μία σειρά από καταλήψεις πανελλαδικά και αυτή τη φορά από μία «αριστερή» κυβέρνηση. Αυτό που επιχειρείται είναι η καταστολή των κοινωνικών κινημάτων και αγωνιστών καθώς και η εξόντωση οποιασδήποτε εστίας η οποία λειτουργεί αντίρροπα από τα κυρίαρχα πρότυπα της εμπορευματοποίησης και του εύκολου κέρδους θέτοντας ως πρώτες αξίες την αλληλεγγύη, την αυτοδιαχείριση και την αντιεμπορική λειτουργία τους. Ως ΛΑΕ, υπερασπιζόμαστε χώρους που λειτουργούν αντίστοιχα με τα παραπάνω, πόσο μάλλον για έναν χώρο που ανήκει στο Πολυτεχνείο και κατ' επέκταση στους φοιτητές του και επομένως είναι χώρος Ασύλου

Αλληλεγγύη στην Rosa Nera

Καμιά επιχειρηματική αξιοποίηση δημόσιων δομών

Υπεράσπιση του Ασύλου

Υπεράσπιση χώρων / στεκιών που λειτουργούν αντιεμπορευματικά,
αυτοοργανωμένα, ανοιχτά προς την κοινωνία

*ΛΑΕ ΧΑΝΙΩΝ / Lae Xani [laikhenothtaxania@gmail.com]

Πάτρα : Η Δημοτική Αρχή με οδηγό το «αλάθητο» επιχειρεί να αιφνιδιάσει και να απαξιώσει το Δημοτικό Συμβούλιο*

ΠΑΤΡΑ 03/0517,

Άρθρα απόψεις Σχολία

▪ Γράφει ο Δημοτικός Σύμβουλος ,

* Ανδρέας Φίλιας

Η Δημοτική Αρχή με οδηγό το «αλάθητο» που ως γνωστό... αυτή
διαθέτει, επιχειρεί να αιφνιδιάσει και να απαξιώσει το

Δημοτικό Συμβούλιο ακυρώνοντας συγχρόνως το ρόλο του. Αυτή τη φορά είναι ο θεσμός του Πατρινού Καρναβαλιού και ο δημιουργικός ρόλος των πληρωμάτων, που με άλλοθι την αλλαγή χρήσης και αξιοποίηση των πρώην αποθηκών του ΑΣΟ, στοχοποιούνται και συγχρόνως δέχονται πισώπλατο χτύπημα.

Με πρόσχημα τον προσανατολισμό και το δήθεν όραμα της πόλης, το οποίο ουδέποτε έχει συζητηθεί και έχει μπει σε διαβούλευση με τους εμπλεκόμενους, επιχειρείται η δημιουργία τετελεσμένων σε βάρος του πατρινού καρναβαλιού και των πληρωμάτων και ντε φάκτο καταστάσεων, σε σχέση με τον προσανατολισμό της Πάτρας.

Ο τρόπος με τον οποίο η Δημοτική Αρχή φέρνει προς συζήτηση στο Δημοτικό Συμβούλιο την αλλαγή χρήσης και αξιοποίηση του ΑΣΟ, δείχνει ξεκάθαρα πώς κάποιοι εννοούν τη Δημοκρατία, πως (δεν) σέβονται το θεσμό του Δημοτικού Συμβουλίου και το ρόλο των παρατάξεων, αλλά πολύ περισσότερο, πώς ακριβώς σχεδιάζουν το μέλλον της πόλης και τι τύχη επιφυλάσσουν στο πατρινό καρναβάλι.

Η σημερινή δημοτική Αρχή επέλεξε μέσω του καρναβαλιού και με «μανδύα» την ανάπτυξη και το μέλλον της πόλης να ρίξει τις ...μάσκες της. Επέλεξε να κάνει για μια ακόμα φορά τα αποκαλυπτήριά της και να δώσει σε όλους να καταλάβουν, τι ακριβώς πρεσβεύει στο όνομα των δογματικών και κομματικών της εμμονών.

Για όσους διαθέτουν την στοιχειώδη λογική, γίνεται αντιληπτό, ότι ο τρόπος με τον οποίο έρχεται προς συζήτηση και ψήφιση η δημιουργία εκθεσιακού χώρου στον ΑΣΟ, συνολικού προϋπολογισμού 7.900.000€ (συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ) στο πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων (Εθνικό Σκέλος), αποτελεί μνημείο προχειρότητας.

Στον χώρο αυτό επί χρόνια στεγάζονται 25 καρναβαλικά πληρώματα τα οποία δημιουργούν. Μόνο για το Καρναβάλι του 2017, κατασκεύασαν εκεί 25 άρματα – πολλές δημιουργίες δρόμου- τα οποία παρέλασαν στην μεγαλύτερη κοινωνική και πολιτιστική εκδήλωση της χώρας, όταν την ίδια ώρα ο δήμος «κατόρθωσε» να ετοιμάσει μόλις τρία και αυτά ανακατασκευασμένα. Αυτό και μόνο αρκεί για να αποκαλυφθούν οι πραγματικές προθέσεις και διαθέσεις της Δημοτικής Αρχής.

Με οδηγό την αντίληψη «ό,τι δεν ελέγχουμε το στραγγαλίζουμε

και το αφανίζουμε», αυτοί που έχουν σήμερα στα χέρια τους τις τύχες της πόλης, κάνουν για μια ακόμα φορά το... θαύμα τους, αδιαφορώντας ακόμα κι' αν τα πληρώματα κρατάνε ζωντανό το χώρο με δικά τους έξοδα , παρεμβαίνοντας , καθαρίζοντας και συντηρώντας τον.

Η δημοτική Αρχή και ο Δήμαρχος προσωπικά , όφειλαν να έχουν ήδη ενημερώσει τους εμπλεκόμενους και αντί για τον αιφνιδιασμό, να έχουν αναζητήσει την σύνθεση των απόψεων και εναλλακτικές προτάσεις.

Δεν είναι τυχαίο, πως για ένα τόσο σοβαρό θέμα ,δεν υπάρχει στην εισήγηση απάντηση στο αυτονόητο . Τι θα γίνει με τα πληρώματα του ΑΣΟ; Ποια πρόβλεψη έχει ληφθεί;

Είναι ξεκάθαρο, πως κανένας δεν μπορεί να είναι αντίθετος στην αξιοποίηση του ΑΣΟ. Ωστόσο σε αυτόν τον σχεδιασμό θα έπρεπε να είχαν χωρέσει τα πληρώματα και οι δημιουργίες τους.

Γι' αυτό η δημοτική Αρχή πριν προχωρήσει σε οποιαδήποτε ενέργεια, όφειλε να διασφαλίσει την ύπαρξη κατάλληλου χώρου, ενισχύοντας ακόμα περισσότερο την δημιουργικότητα των πληρωμάτων.

Γίνεται αντιληπτό, πως μέχρι να συμβεί αυτό, καμία συζήτηση δεν μπορεί να γίνει και καμία απόφαση δεν μπορεί και δεν πρέπει να ληφθεί.

Ανδρέας Φίλιας

Δημοτικός Σύμβουλος